

„Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima.“ DJELA 11:26

Antiohija

MART/APRIL 2022

BROJ 176

**POZOVI ME
I ODAZVAĆU TI SE!
OBJAVIĆU TI
NEŠTO VELIKO
I NEDOKUČIVO,
ONO ŠTO
NE POZNAJEŠ.**

KNJIGA PROROKA JEREMIJE 33:3

**NE
BUDITE
PREVARENI!**

ZAŠTITA OD PREVARE

Svuda po svetu, hrišćani se suočavaju s protivljenjem nevidljivih, ali moćnih duhovnih neprijatelja, koji žele da porobe naš duh, dušu i telo. Neumoljivim prevarama, sotona planira da uništi crkvu iznutra, odvlačeći nas od Božije ljubavi i zaštite. Šta mi možemo da učinimo?

U knjizi *Zaštita od prevare*, poznati biblijski učitelj Derek Prince, uči nas kako da:

- » Proverimo izvor natprirodnih znakova i čuda
- » Razlikujemo istinito od lažnog
- » Dođemo do slobode od ponosa i srušimo sotonske utvrde
- » Se odupremo sotoninim spletkama i širimo Božiju pobjedu
- » Širimo evanđelje u sili

**I vi možete da razotkrijete neprijateljske strategije,
da se efikasno upustite u duhovne bitke – i da pobedite!**

Podržati udruženje
Derek Prince misija možete kupovinom
knjige iz našeg izdavaštva
ili donacijom na račun:
325 -9500700044980-85

ZA VIŠE INFORMACIJA, MOLIMO KONTAKTIRAJTE NAS NA:

+381 64 405 47 44
miki.cobrda79@gmail.com
FB: Derek Prince misija - Srbija

ANTIOHIJA SE FINANSIRA
DOBROVOLJNIM PRILOZIMA
SVOJIH ČITALACA
MOLIMO VAS DA RAZMOTRITE
DA LI POSTOJI MOGUĆNOST
DA FINANSIJSKI POMOINETE
ANTIOHIJU
HVALA

Štampanje i distribuciju ovog broja su finansijski pomogli
vjernici iz Banjaluke , HJC Pivnice i EC Zenica.

Izdavač : Evanđeoska crkva Banjaluka | **Adresa** : Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BiH
Kontakt telefon : +387 [0]65 535 931 | **Tiraž** : 1000 | **Štampa** : Minerva, Subotica

DISTRIBUCIJA

Srbija : Miroslav Čobrda +381 [0]64 405 4744 | **Hrvatska** : Miroslav Fic +385 [0]91 739 0191

VIDETI LICE TVOJE

Jer, videti tvoje lice je kao videti lice Božije... (Postanak 33:10)

Nakon dvadeset dugih godina provedenih kod Labana, nakon jako teškog rada i turbulentnog života punog nezvesnosti, Jakov donosi jednu od najtežih odluka u svome životu. Pokupiće svoje dve žene i docu, svoje slugu i sluškinje, svoju stoku koju je stekao radeći kod Labana i vratiće se u zemlju iz koje je pobegao. Pobegao je od svog brata Isava kome je na prevaru uzeo i prvorodstvo i očev blagoslov.

Jakov je bio čovek koji se borio da „dobije“, a kako bi dobio ono što želi, najčešće je koristio

svoju lukavost i prevarom dolazio do željenog cilja. Značenje njegovog imena je „prevarant“ Ta osobina ga prati kroz prvi deo njegovog života. Međutim, došlo je novo vreme i novi period u životu patrijarha Jakova. Živeći životom prevaranta stekao je veliko imanje, zasnovao je veliku porodicu, ali po svemu sudeći takav život mu nije doneo ispunjenje i mir u duši. Još uvek mu je nešto nedostajalo i još uvek je osećao prazninu; još uvek je čeznuo za nečim, ali ni sam nije znao šta je to.

Verujem da većina savremenih ljudi mogu sebe pronaći u ovoj analizi Jakovljevog života.

Danas više nego ikada ljudi trče za materijalnim dobitkom, pokušavaju i koriste sva dozvoljena i nedozvoljena sredstva kako bi došli do nečega što bi trebalo da zadovolji njihovu potrebu. Ipak kada dođu do tog cilja koji su zacrtali, shvataju da praznina još uvek postoji, i da materijalni dobitak i blagostanje nije ono što ih u potpunosti ispunjava. Nažalost mnogi tu prazninu pokušavaju da ispune raznim porocima: drogama, alkoholom, seksualnim nemoralom...

Pitanje je za čime to čovek čezne i šta je to što čovek traži, šta ga to može ispuniti? Odgovor je sasvim jednostavan. Sveti Augustin je to najbolje objasnio rekavši: „Za sebe si nas Gospode stvorio i nemirno je srce naše dok se ne smiri u Tebi.“

Glavna potreba koju svaki čovek ima nije materijalne već duhovne prirode, iako je telesnost ta koja se nameće kao prioritetna. Materijalizmom i telesnošću, čovek pokušava da nadomesti ono što je izgubio odvojenošću od Boga.

Dobar primer ove tvrdnje možemo videti u Hristovoj priči o izgubljenom sinu, zapisanu u Lukinom evanđelju u 15 glavi. I ovaj Jakovljevi primer nam pre-

nosi tu poruku. Više nego bilo ko, Jakov se borio za ovozemaljske blagoslove, ali ono što mu je trebalo je bio nebeski blagoslov, susret sa Bogom.

Jakov je na putu i uskoro će se susresti sa bratom Isavom. Glava mu je puna raznih misli srce mu je puno straha. Kako će Isav reagovati? Da li će ubiti i njega i celu njegovu porodicu? Šta će stari otac Isak reći jer i njega je prevario. Jakovljevi strahovi su veliki, a njegova unutrašnja borba sa samim sobom još veća. Upravu tu je glavna prekretnica njegovog života. U knjizi Postanka 32:24 čitamo: „Tako Jakov ostade sam, a jedan čovek se rvaao s njim do svanuća.“

Jakov se ovde susreće sa Bogom i tu će on konačno doživeti transformaciju u svojoj duši. Ovde će on dobiti i novo ime; više neće biti prevarant i od sada će se zvati Izrael - pobednik.

Da bi se Jakov mogao promeniti trebalo je da se susretne sa Bogom i da u toj borbi istraje. Zapravo nije se on borio sa Bogom već sa samim sobom, i sa svojim željma i svojim strahovima. U toj borbi Bog mu je pomogao, jer u toj borbi Bog ga ne gleda kao neprijatelja već kroz

tu borbu Bog ga želi promeniti. On se ne da dok ne biva slomljen. U toj slomljenosti on postaje pobjednik. Bog ga ne želi poraziti i uništiti, Bog ga želi učiniti pobjednikom.

Nakon ove borbe Jakov više nije isti čovek. Niko ne može ostati isti nakon susreta sa Bogom.

Sada je Jakov spreman da se susretne sa bratom Isavom, sa onim koga je pre više od 20 godina prevario. Mesto na kojem se borio sa Bogom je nazvao Peni-El „jer videh Boga licem k licu i ostadoh živ“ (Postanak 32:30).

Sledeći korak je bio videti svog brata licem k licu. Sa Bogom on ima čiste račune, ali sada treba i sa bratom ispraviti odnose. I to je jedna od važnijih poruka Svetoga pisma: ljubi Gospoda i ljubi bližnjega.

Sledećeg dana Jakov konačno susreće Isava koji reaguje na

način koji Jakov sigurno nije očekivao. Isav mu potrča u susret i zagrlji ga, obesi mu se oko vrata i poljubi ga, pa obojica zaplakaše (Postanak 33:4).

Ne samo da ga nije ubio, već mu je potrčao u susret što nam govori da ga je željno čekao. Zagrljio ga je, što nam govori da ga je prihvatio; obesio mu se oko vrata, iz čega vidimo da mu je oprostio; poljubio ga je, jer ga voli; i zaplakao je jer mu je nedostajao. Ovo je poput poznate scene iz novozavetne priče o izgubljenom sinu.

Možemo reći da Isav ovde, osim toga što je brat, predstavlja sliku oca, ali i samog Boga. Možda je to malo teže reći, pogotovo kada znamo celu Isavovu istoriju i istoriju njegovih potomaka. Znajući ko je Isav i da ga pisac poslanice Jevrejima naziva bludnikom, nikako ne bismo smeli porediti ga sa Bogom. Ali sada razmišljamo o

jednoj posebnoj situaciji, o susretu dvojice zavađene braće. Govorimo o njegovim postupcima prema Jakovu, ali i Jakovljevom odnosu prema njemu.

Jakov mu ukazuje čast nazivajući ga gospodarem, a sebe njegovim slugom. Isavovi postupci su isti oni kakve otac ima prema izgubljenom sinu, odnosno Bog prema nama kao svojoj izgubljenoj deci. I u ovoj situaciji u Isavu gledamo sliku Boga. Tu je i Jakovljeva izjava: „Jer videti lice tvoje kao da videh lice Božje, kada si me tako milostivo primio.“

Jakov se ovde ne dodvorava, on ovde u postupcima svoga brata vidi Božji karakter. „Jer si me tako milostivo primio.“ Bog je taj koji milostivo prima nas grešnike koji smo napravili greh i pobjegli od Gospoda. Samo pre nekoliko sati Jakov je rekao. „Jer videh lice Božje i ostadoh živ.“ Nazvavši mesto susreta Peni-El.

Sada u susretu sa Isavom, on u Isavu vidi lice Božje. Kako je veličanstven momenat i kako veličanstvena izjava: „Jer videti lice tvoje, kao da vidim lice Božje.“

Da li si spreman i sposoban da u životu svoga brata i sestre

vidiš lice Božje. Da, znam da oni nisu savršeni i mnogo nedostataka imaju, ali imao ih je i Isav. Međutim, u jednom momentu i u jednom postupku, i on je imao karakter Božji. Tako da i tvoj brat ima deo tog karaktera, i ti trebaš imati deo tog karaktera. Pronađi to kod svog brata ili sestre i dozvoli da se u tebi to pokaže.

„Jer, ko ne voli brata, koga vidi, taj ne može da voli Boga, koga ne vidi. A ovu zapovest imamo od njega: ko voli Boga, da voli i svoga brata“ (1. Jovanova 4:20-21).

Dakle, Božja je zapovest voleti bližnjeg, voleti brata i/ili sestru. Tu zapovest možemo ispuniti samo onda kada prestanemo da igramo ulogu sudije i damo prioritet milosti. Zapazimo da nas je Gospod ljubio još dok smo mi bili pokvareni grešnici.

Molimo se da nam Bog da takve oči koje će pre svega u našem bližnjem videti lice Božje, jer samo tako ćemo imati ljubav koju je Isus imao prema nama.

„Jer videti lice tvoje je kao da videh lice Božje.“ Amen.

Rudi Ivanov, Ruma

UVEK NOSI KNJIGU SA SOBOM

„Posveti se čitanju.“

1. Timoteju 4:11 (NSP)

Šta čitaš i proučavaš to ćeš i postati. Kada sa sobom nosiš prave knjige, ti održavaš stalan protok istine i informacija u svoje srce i um.

1) Čitanje sprečava neproduktivne razgovore.

Ti uvek treba da budeš spreman da govoriš o svojoj veri i služiš potrebama drugih. Ali da li si nekada sedeo pored nekoga

ko nije mogao da prestane da priča? Veoma često ljudima koji vole da pričaju nije potrebno ništa posebno da ih pokrene. Oni pričaju samo da izbegnu tišinu. A kada imaš knjigu pri ruci, ona će rešiti taj problem.

2) Napravi spisak knjiga koje želiš da pročitaš svakog meseca.

To će sprečiti pogrešan izbor knjige u trenucima dosade, iskušenja ili slabosti. Na početku svake godine, izaberi pede-

set dve knjige koje bi želeo da pročitaš do kraja te godine – jednu knjigu nedeljno. Ako svakog dana pročitaš dvadeset strana ti ćeš svake nedelje pročitati knjigu od 140 strana.

3) Nosi knjige sa sobom kada putuješ.

Kada si daleko od zauzetosti zbog tvojih svakodnevnih obaveza, ti možeš da se povučeš u svoj lični privatni svet: možeš da sanjaš, da se fokusiraš i planiraš. U svom mentorskom radu sa Timotejem, Pavle je napisao: „Posveti se čitanju...ne zanemaruj milosni dar koji si do-

bio...ovo upražnjavaj, tome se posveti, da bi tvoj napredak postao svima očigledan.“ (stihovi 13-15, NSP)

Prva knjiga koju treba da čitaš je tvoja Biblija – i to je knjiga koju najviše treba da čitaš. Ali takođe čitaj i druge knjige, jer je Bog izvor svake istinske mudrosti i znanja. Da citiramo Solomona: „Mudrost je najvažnija! Stiči mudrost! Sa svom svojom stečevinom ti stiči razumevanje.“ (Priče 4:7, NSP)

Gore navedeno izučavanje Božije Reči je intelektualna svojina UCB-Srbija, čiji je autor **Bob Gass**.

MOLIM SE DA TI U SVEMU
BUDE DOBRO,
I DA TE ZDRAVLJE SLUŽI,
KAO ŠTO JE TVOJOJ DUŠI DOBRO.

TREĆA JOVANOVA POSLANICA 1:2

AGAPE

MOŽEMO VJEROVATI NJEMU

Ne uzdajte se u knezove, u sina čovječijega, u kojega nema pomoći. (Psalam 146:3)

Već od svojih ranih godina sam odlučio da neću živjeti ispraznim životom. Htio sam živjeti tako što ću imati sigurnost i spoznati Božju svrhu. Želio sam svoj život povjeriti Bogu. Nisam želio raditi nešto samo zato što to svi drugi rade. Ali kako sam mogao znati što Bog želi? Kako sam mogao povjeriti Bogu svoj život ako ne poznajem Njega?

Morao sam uzeti Bibliju i proučavati je kako bi me Sveti Duh uveo u otkrivenje Njegovih istina. Biblija je knjiga koja ne nagađa. U njoj sam otkrio da je Bog više zainteresovan za moj uspjeh, pobjedu i radosti, nego što bih ja to ikada mogao biti. Otkrio sam da me On voli više

nego što ja volim sam sebe. Tada mi je postalo lako vjerovati Bogu, odbaciti svoje snove, želje i čežnje, te slijediti Njegov božanski plan.

Nemojmo se uzdati u propadljive sisteme ovoga svijeta. Nemojmo polagati svoje nade u vladu, državu ili u neki drugi autoritet. U Bibliji piše: „*Bolje je uzdati se u Gospoda negoli se oslanjati na knezove*“ (Psalam 118:9). Ruka od mesa će propasti i zato nemojmo da živimo svoj život tako što ćemo se oslanjati na sisteme i strukture koje je kreirao čovjek za svoj uspjeh i napredak.

Mi smo stvoreni da svoju vjeru stavimo u Boga, u Riječ Božju. Moramo početi vježbati da se oslanjamo na Boga. Naš uvodni stih glasi: „*Ne uzdajte se u knezove, u sina čovječijega, u*

kojega nema pomoći.“ Peti stih glasi: „*Blago onome, kojemu je pomoćnik Bog Jakovljevi, kojemu je nadanje u Gospodu, Bogu njegovu.*“ Pouzdajmo se u Boga. Proučavajmo Njegovu Riječ. Upoznajmo Boga, jer poznavati Njega znači vjerovati Mu.

Kada upoznamo Boga, imaćemo безусловnu predanost Njemu. Nikada nećemo ni pomisliti da nam se nekako može desiti da završimo sa neuspjehom. To nije moguće. On nas voli i sigurno ne bi dopustio da nas bilo šta uništi. Nije bitno šta se događa u svijetu, mi možemo vjerovati da će se On brinuti o nama i zaštititi nas od svakog zla. Slava Bogu!

Molitva

Dragi Gospode, hvala za tvoju ljubav, milost i dobrotu. Hvala za Svetog Duha koji živi u meni i vodi me kroz život. Vjerujem ti bezrezervno, stavljam se pod tvoje vođstvo i gospodstvo, radi života koji je vječno slavan i izvrstan, u Isusovo ime. Amin.

Za dalje proučavanje

Knjiga proroka Jeremije 17:7-8

Evandjelje po Mateju 11:28

Priče Solomonove 3:5-6

Knjiga proroka Jeremije 29:11

Chris Oyakhilome

Rhapsody of Reality

**U Gospoda pouzdaj se svim srcem svojim
i nemoj se oslanjati na mudrost svoju.
Misli na njega na svojim putevima
da bi tvoje staze učinio ravnim.**

PRIČE SOLOMONOVE 3:5-6

ČUVAJ ONE KOJE SI MI DAO

Ivanovo evanđelje 17:11

Kao što čitamo na samome početku Biblije, u prvim stihovima Knjige Postanka, Bog je izrekao zapovijed: „Neka bude svjetlost!“ I svjetlost se pojavila nad zemljom koja je bila pusta i prazna, obavijena tamom. Neki je pjesnik osjetio nadahnuće da na svoj način opiše cjelokupni Božji stvaralački čin: „Bog je stvorio čudesnu svjetlost sunca“, zapisao je taj pjesnik, „i cvijeće u cvatu... i plahi proljetni vjetrić... Bog je dao zemlji njenu ljepotu... i kao završni čin...

blagoslovio je naš život... dajući nam one koji nam tako mnogo znače...“ Neko je drugi rekao: „Ako nas nebo voli, daruje nam da nađemo prijatelje.“

Ovakvu ljubav neba osjetio sam još u mladim danima. Bog mi je darovao tetku Mariju i tetka Đuru; primili su me u svoj topli dom i tako mi omogućili da krenem u srednju školu u njihovom gradiću. Bog mi je darovao nastavnike u školi i odgajatelje u učeničkom domu. Kada je bilo najpotrebnije, zauzeli su za mene kako bih

školoavanje dovršio u velikom gradu. I tako redom. Bog je blagoslovio moj život onima koji mi mnogo znače. Po njima doživljam ljubav i brigu Božju. Ali, dok nastavljam koračati zemaljskom stazom čuvam li ih u srcu?

Isus, Sin Božji, imao je one koji mu mnogo znače. Dok je hodao zemaljskim putem, brižno je skrbio o maloj skupini dragih prijatelja, svojih učenika. Posjećivao je Martu i Mariju. Plakao je dok je išao prema Lazarevom grobu. Koliko su mu prijatelji značili, vidi se iz posljednjih dana Njegovog zemaljskog života. Prije no što će imati svoju „posljednju večeru“, svojim je apostolima izjavio: **„Vruće sam čeznuo da blagujem s vama...“** (Luka 22:15).

Trebao je u tim presudnim trenucima blizinu i podršku onih koji mu mnogo znače. Ali ni tada nije toliko mislio na sebe i na strašnu smrt, koja ga je čekala. Pred samo hapšenje, Isus je upozoravao i hrabrio Petra: **„Simone, Simone, pazi, sotona je dobio dopuštenje da vas može rešetati kao pšenicu, ali ja sam molio za tebe da tvoja vjera ne malakše“** (Luka 22:31,32).

Dok je visio na krstu, majku je povjerio na brigu voljenom učeniku riječima: **„Evo ti majke!“** (Ivan 19:27). A majci je rekao: **„Ženo, evo ti sina!“** (Ivan 19:26). Da, Isus je imao svoje voljene na ovome svijetu i bilo mu je stalo do njih: hoće li oni izdržati u vjeri, hoće li imati koga uza sebe kad naiđu teški dani. Ali i onda kad je bio nasamo, u molitvi, i tada je više mislio na bližnje, nego na sebe. Pred samo hapšenje u Getsemanskom vrtu, bio je svjestan patnje koja ga je čekala na krstu. Ali on nije zaboravio one koje ljubi, koji nastavljaju hodati trnovitim zemaljskim putem. Molim te, poslušaj ove kratke odlomke iz Isusove molitve, zapisane u 17. poglavlju Ivanovog evanđelja.

„Ja sam objavio ime tvoje ljudima koje si mi dao iz svijeta. Tvoji su bili. Meni si ih dao, i držali su tvoju riječ... Ja molim za njih. Ne molim za svijet, već za one koje si mi dao, jer su tvoji... Ja više ne ostajem u svijetu. A oni ostaju u svijetu, dok ja idem k tebi. Sveti Oče, čuvaj u svome imenu one koje si mi dao, da budu jedno kao mi! Dok sam bio s njima, ja sam ih čuvao u tvome imenu koje si mi dao, i

sačuvao ih, da nijedan od njih ne propade, osim sina propasti – da se ispuni Pismo. Ali sad ja idem k tebi, i ovo govorim dok sam u svijetu, da oni imaju u sebi radost, koju ja posjedujem, u svoj punini. Ja sam im predao riječ tvoju, i svijet ih zamrzi, jer više ne pripadaju svijetu, kao što ni ja ne pripadam svijetu. Ne molim te da ih digneš sa svijeta, već da ih sačuvaš od Zloga.“ (Ivan 17:6,9-15)

Tako je Isus molio, očekujući tjeskobne trenutke suočenja s ljudskim progonstvom, hapšenjem i raspećem. Nasuprot tome, imamo primjer bogataša, o kome je Isus govorio tokom svoje službe, kao o čovjeku koji se pouzdavao samo u zemaljska dobra. O tome čitamo u 12. poglavlju Lukinog evanđelja. Poslušaj pažljivo o čemu se radi.

Bogataševo je polje obilno urodilo. Bogati je čovjek počeo razmišljati šta da učini, jer nije imao više u šta skupljati ljetinu. **„Ovako ću učiniti“** – planirao je u sebi – **„razvalit ću svoje žitnice te sagraditi veće pa ću u njih skupiti svu svoju pšenicu i svoja dobra“** (Luka 12:17,18). Očekuješ li da će

ovaj čovjek dalje reći: „A kada sagradim žitnice i sakupim pšenicu, gledaću pomoći onima koji su imali manje sreće!“

Očekuješ li da će reći: „Bratu ću dati jedan dio. Poznajem i jednu siromašnu ženu. A i neki moji znanci su siromašni.“ Ni traga od takve pomisli.

„Tada ću reći svojoj duši: Dušo, imaš mnoga dobra u zalihi za brojne godine, počivaj, jedi, pij, uživaj!“ (Luka 12:19). Ali nakon što je to pomislio, čovjek je začuo glas Božji: **„Luđace, još noćas zatražiće ti se natrag duša. Kome će pripasti ono što si skupio?“** (Luka 12:20). Da, drugi su bili beznačajni za ovog čovjeka. Može li neko od ljudi ovome čovjeku nešto značiti? Može li on nekome nešto značiti?

Da li je tvoje srce bliže srcu ovog bogataša ili Isusovome srcu? Da li i ti kažeš: „Dušo, počivaj, jedi, pij, uživaj! Prijatelji mi znače samo toliko, koliko mi mogu biti od pomoći?“ Ili stojiš pred nebeskim Ocem i vapiš za one koje ti je Bog darovao i kojima ti želiš biti ruka njegove pomoći? Vapiš li kao dijete Božje pred nebeskim Ocem: „Oče, čuvaj u svome imenu one

koje si mi stavio na put, sačuvaj ih od Zloga!“

Bori se za njih, bori se za njih u molitvama i djelima ljubavi. Jer su ti darovani s neba. Oni su veće blago od zemaljskih dobara. Tvoji roditelji, supruga, djeca pripadaju darovima neba za tebe, ali tu su uključeni i mnogi tvoji prijatelji i znanci – svi oni iz tvoga okruženja.

Jedno znaj: nisi sam na ovome svijetu. Onaj isti Isus, koji je za zemaljskog života, čuvao u srcu one koji mu mnogo znače, čuva i tebe u svome srcu ovog trenutka, i u sve dane tvog zemaljskog života. Ti si onaj koji mu mnogo značiš. U molitvi, koju je izgovorio prije više od

dvije hiljade godina, uključen si i ti. Isus je rekao da ne moli samo za one učenike koji su s njim nego i za one koji će po „**njichovoj riječi vjerovati u njega...**“ (Ivan 17:20).

Kad je na krstu trpio za grijehe čovječanstva, znao je da umire i za tebe. Bilo je to kao da kaže: „**Umirem za tebe, jer**“, u-potrijebit ću riječi proroka Izaije, „**dragocjen si u mojim očima, vrijedan si, i ja te ljubim**“ (Izaija 43:4).

Prepoznaješ li ga kao Spasitelja izgubljenih ljudskih duša i svog Spasitelja? Istina je da se Isus vratio k Ocu i svome nebeskome prijestolju. Ali poslao je Duha Svetoga da ispuni

tvoje srce čežnjom za predan-
njem i pravim vrijednostima.
Isus te zastupa na prijestolju
Božjem. Kao što njegov apostol
Ivan piše u svojoj Prvoj
poslanici - na početku drugog
poglavlja: „**Dječice moja, ovo
vam pišem da ne počinite
grijeha. Ali ako tko i poćini
grijeħ, imamo zagovornika
kod Oca: Isusa Hrista, pra-
vednika**“ (1. Ivanova 2:1).

Isus je po Duhu Svetome
zauzet za dobrobit tvoje duše.
Poslušaj njegovu molitvu za
tebe, koja se nalazi u 17.
poglavlju Ivanovog evanđelja:

„Ja molim za tebe. Ja molim
da te moj nebeski Otac saćuva u
svome imenu, i da te očuva od
Zloga. Źelim da budeš ovdje
gdje sam ja, zajedno sa mnom,
da promatraš slavu, koju mi je
Otac dao, jer me je ljubio prije

postanka svijeta. Źelim da u
tebi trajno bude ljubav, kojom
me Otac ljubi. Ja samog sebe
posvećujem za tebe da i ti
budeš posvećen istinom. Ja
molim za tebe da imaš u sebi
radost u svoj punini.“ (Prema
Ivanovom evanđelju 17.)

Ako imaš nekoga ko te toliko
voli, nekoga ko te zastupa na
nebeskom prijestolju, jer mu
toliko znaćiš, nećeš li ovdje na
Zemlji to isto učiniti i ti za one
koje ti je Bog dao? Nećeš li se,
ispunjen Duhom Svetim, u
Božje ime posvetiti molitvom i
djelima onima koji ti puno
znaće? No, je li u tebi srce
Hristovo ili srce onog bogatog
ćovjeka? Mođda samo od toga
zavisi hoćeš li ovaj svijet na-
pustiti siromašan ili bogat.

Vlado Pšenko, Vukovar

**A oni su otišli i propovedali svuda.
Gospod im je pomagao
i preko njih potvrđivao svoju reć
znacima koji su je pratili.**

MARKOVO EVANĐELJE 16:20

BOŽIJI POGLED

Duhovna pronicljivost je dar sagledavanja stvarnosti Božijim očima. Sveti Simeon i sveta Ana su nam pravi primer u tome. Najbolji dani njihovih života nikada nisu prestali. Pripremajući se ceo život bili su i ostali osetljivi na vođstvo Duha Svetoga. Mogli su da u masi ljudi prepoznaju Mesiju. Ali ne zato što je oko Isusa lebdeo nekakav oreol, oblak nebeske svetlosti, već zato što je u njima prebivala ta svetlost. Božiji Duh u Isusu bio je u vezi sa Božijim Duhom u njima. Videli su ono što drugi nisu mogli da vide.

Simeon i Ana su dugo prebivali u bliskom zajedništvu sa Bogom. Simeon je bio „pravedan i pobožan čovek, koji

je očekivao da nastupi vreme utehe za izrailjski narod“. Ana je imala duboko zajedništvo s Bogom kroz molitvu i post, nešto što je drugima bilo sasvim nepoznato. Koliko je samo ljudi toga dana prošlo pored svete porodice. Ali, ovo dvoje starih svetaca - predstavnici tada najboljeg u Izraelu - prepoznali su ih Božijim pogledom. Ovakav nivo duhovnosti ne možemo da dobijemo ako se hranimo duhovnom „brzom hranom“.

Ponekad pitam ljude tokom duhovnih savetovanja - ako tako lako negujete svoju spoljašnjost, zašto se i prema unutrašnjosti ne ophodite na isti način? Lako je izgraditi spoljašnjost. Za to nam je potrebno nešto

novca, lepog odela, komocije. Ali, šta je sa suštinom? Ne postoji „piling“ i „lifting“ za dušu. Niko ne može da živi samo od molitava drugih ili nekih brzopoteznih duhovnih intervencija, kada ga spopadnu bolesti površnosti duhovne ishrane. Ne postoje „inplanti“ istine Pisma koje bi neko i nekako mogao da usadi u naš um. Niko ne može da produbi našu duhovnost i izgradi nam vrline, koje se kao biseri stvaraju jedino u vernom učenštvu. Karakter može da se izgubi u trenu, ali se mukotrпно gradi vremenom, baš kao što se biser lagano oblikuje u školjki. Danas postajemo ono što ćemo sutra da budemo. Kakva osoba vi želite da postanete?

Simeon i Ana su nam primeri kakve osobe Bog može da izgradi kroz život. U njima vidimo bogatstvo koje Bog slaže u duše koje su mu otvorene, bogatstvo koje je upotrebljivo za crkvu i ohrabrujuće za mlade naraštaje.

Bog je za svetu porodicu brižljivo pripremio ove hramske događaje. Dvoje tinejdžera - Marija od nekih četrnaest godina, i Josif tek nešto stariji - susreću dvoje starih svetaca i

njihova proroštva. Bog je i jedne i druge vodio u međusobni susret.

Napredak medicine nam je omogućio da uglavnom živimo duže od svojih roditelja. Ali, da li ćemo u tim godinama samo da trošimo vazduh oko sebe ili ćemo - poput Simeona i Ane - da slušamo istog Boga i verno mu služimo? Hoćemo li da ispunimo božansku misiju koja nam je namenjena? Hoćemo li da propovedamo Hrista i tako blagosiljamo svoje porodice?

Bog je poslodavac koji nas nikada ne šalje u penziju. Nikada nije kasno da se odazovemo njegovom pozivu. Nikada nije kasno da nas Duh Sveti dubinski menja, da nas preobražava. Za Gospoda nikada nije kasno da hodamo u njegovoj blizini. Ako je mogao u poznim godinama da upotrebi Anu, i Simeona pred samu smrt, može i vas da upotrebi. Ne dozvolimo sebi da nas penzija penzionise! Tražimo od Gospoda nove službe. Odvažimo se na nove duhovne zadatke. Mislim da bi protestanti trebali da imaju monaški red zvani Red Ane i Simeona. U njemu bi mogli da budu penzioneri, udovci i udovice koji sebe daju misiji gde god da su - i u

svojoj i u stranoj zemlji!

Kada je Vinston Čerčil preuzeo mesto premijera po drugi put, krajem 1951. godine, mnogi su kritikovali njegove godine. Godinu dana kasnije, kada je napunio 78 godina, neki novinar je insistirao da mu odgovori na pitanje kada će u penziju. Čerčil mu je promumlao: „Neću sve dok mi nije lošije nego sada i dok mojoj zemlji nije bolje nego sada“.

Koliko više bismo mi, kao Hristovi sledbenici trebali da imamo ovakve misli, ovakav stav posvećenja. Nema penzije u hrišćanskom učenstvu. Gospod može da nas upotrebi u bilo kom životnom dobu.

Naša budućnost je u Bogu

Volim Lukin način pripovedanja ovog postbožićnog događaja. Nema više anđela, nema više proroka i božanskih iznenađenja. Tu su samo Marija i Josif - bogougodni jevrejski roditelji - na putu povratka iz prestonice u Nazaret. Vraćaju se svakodne-

vici, porodičnim i bračnim obavezama, podizanju sina, strpljivom i vernom iščekivanju da se proroštva obistine.

Nećemo čuti ništa o njima u narednih dvanaest godina. Živeće običan život. Čujem Josifa kako govori: „Sine, ovo je dleto, ovo je bat. Dok ti pokazujem kako se koriste, pričaću ti o nečemu čega se ne sećaš. Imao si samo šest nedelja. Nosili smo te u hram i tamo sreli jednog starca i staricu, Simeona i Anu. Rekli su nam divne stvari o tebi... Isuse, tvoja budućnost je u Božijim rukama“.

„Da, oče“ - odgovara mu sin.

I naša je budućnost u Hristovoj budućnosti. Štaviše, ceo kosmos očekuje Božije pomilovanje. Sve što mu se ne pokori biće skršeno. Zato nikada ne potcenjujmo ono što Bog radi - i što želi da uradi - u mladim parovima, u starcima, udovicama, u onima koji očekuju vođstvo Duha Svetoga, u bilo kome ko se odvaži da poslušava Sveto pismo i da izvrši zahteve vere.

Phil Thrailkil

ŠABAT, SUBOTA ILI NEDELJA

Malo je tema o kojima postoji toliko nerazumevanja i suprotnosti kao na temu "Šabata"^[1]. No, nema ni najmanjeg razloga za to, jer je ta tema u Reči izložena na najjednostavniji mogući način. Direktnu naredbu o „svetkovanju Šabata“ (kao sedmog dana u sedmici) nalazimo u Drugoj knjizi Mojsijevoj. U Prvoj Mojsijevoj 2:1-3, čitamo da čoveku nije dana nikakva zapovest, nego je jednostavno zabeleženo da je „Bog počinio sedmog dana“.

„Tako se dovrši nebo i zemlja i sva vojska njihova. I svrši Bog do sedmog dana dela svoja, koja učini; i počinu u sedmi dan od svih dela svojih, koja učini; i blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti ga, jer u taj dan počinu od svih dela svojih, koja učini.“

Ovde čoveku nije dana nikakva zapovest. Jednostavno nam je rečeno da je Bog uživao u svom odmoru, jer je sve bilo urađeno, barem što se tiče samog stvorenja. Nije više bilo ničeg što bi trebalo uraditi ili završiti i zato je On, koji je šest dana radio, prestao raditi i uživao je u odmoru. Sve je bilo završeno i sve je bilo vrlo dobro. Sve je bilo onako kako je On sam učinio i On je u tome počinio. „Jutarnje zvezde zajedno su pevale i svi sinovi Božiji radosno su klicali.“ Delo stvaranja je bilo završeno i Bog je držao Šabat - svoj „dan počinaka“.

Trebamo uočiti da je to pravi karakter Šabata - „počinak“. Koliko nam je poznato iz nadahnutog Pisma, to je jedini Šabat

što ga je Bog slavio. Nakon toga čitamo da je Bog zapovedio čoveku svetkovanje Šabata, a čovek je u tome potpuno zakazao. Ali nikad više ne nalazimo reči: „Bog počinu.“ Naprotiv, nalazimo reči: „Moj Otac neprestano radi i ja radim“ (Jovan 5,17). U pravom smislu reči, Šabat se moglo slaviti samo onda kada zaista nije više bilo ničeg što bi trebalo biti učinjeno. Moglo ga se slaviti samo usred neokaljanog stvorenja, na kojem nije bilo ni jedne mrlje greha. Bog ne može počivati tamo gde postoji greh. Trebamo se samo malo osvrnuti oko sebe i uvidećemo potpunu nemogućnost Božjeg uživanja u odmoru u sadašnjem stanju stvorenja - svoje tvorevine.

Trnje i korov, zajedno sa hiljadama beskorisnih plodova stvorenja koje uzdiše, pokazuju nam da Bog mora raditi a ne počivati. Može li Bog počivati usred trnja i korova? Može li On počivati usred stenjanja i suza, uzdaha i tuge, bolesti i smrti, izopačenosti i krivice uništenog sveta? Može li Bog sestiti i slaviti Šabat usred takvih okolnosti? Kako god odgovorili na ta pitanja, Božja reč nas uči da Bog do sada nije imao nijedan drugi

Šabat, osim onoga spomenutog u Prvoj Mojsijevoj.

Šabat je bio „sedmi dan“ i nijedan drugi. To nam ukazuje na potpunost dela stvaranja. Ali to delo se pokvarilo i prekinuto je počinak sedmoga dana. Stoga je od pada u greh do Hristovog ovaploćenja Bog delovao, od ovaploćenja do krsta delovao je Bog Sin, a od Dana Pedesetnice pa sve do danas deluje Bog Sveti Duh.

Hrist, takođe, nije imao Šabat dok je bio na Zemlji. Kad je dovršio svoje delo, dovršio ga je blagosloveno i slavno - ali gde je proveo Šabat (dan odmora)? U grobu! Da, Gospod Hristos, Bog očitovano u telu, „gospodar subote“, Stvoritelj i vladar neba i zemlje, proveo je sedmi dan u mračnom i tihom grobu. Zar nam to ne govori dovoljno? Zar ne možemo izvući nikakvu pouku iz toga? Da li bi Sin Božiji mogao da leži u grobu sedmoga dana, ako je toga dana trebalo počivati u punoj svesti da nije preostalo više ništa što treba da uradite? Nemoguće!

Ne trebamo više bilo kakav dokaz o nemogućnosti slavljenja Šabata, osim ovog koji nam predložuje Isusov grob. Možemo da stojimo pored tog groba i

čudimo se šta sedmoga dana u njemu leži takva Osoba. Ali razlog je jasan. Čovek je palo, pokvareno stvorenje, opterećeno krivicom. Njegov dugi vek krivice završio je razapinjanje mGospodara slave. I ne samo razapinjanjem, nego i navaljivanjem ogromnog kamena na grob, kako bi ga sprečio, ako je to moguće, da iziđe iz njega. A šta je radio čovek dok je Božiji Sin bio u grobu? Svetkovao je Šabat!

Kakve li suprotnosti! Hristos se nalazi u grobu, kako bi obnovio prekinuti Šabat, a čovek pokušava svetkovati Šabat - kao da nikada nije ni bio prekinut! Bio je to čovekov Šabat, a ne Božiji Šabat. Bio je to Šabat bez Hrista - isprazan i bezvredan običaj (tradicija).

Neko će možda reći da se promenio samo dan, ali da i dalje važe ista načela za taj dan. Ne verujem da nam Pismo daje ikakvu potvrdu za takvu zamisao. Gde je božanska potvrda za takvu tvrdnju?

Svakako, ako bi postojala potvrda u Pismu, ta bi se tvrd-

nja lako mogla potkrepiti. No, činjenica je da za to nema potvrde. Naprotiv, razlikovanje sedmog dana u potpunosti se nastavlja u Novom zavetu. Uzmimo kao dokaz samo sledeći odlomak: „A posle subote, u svanuće prvoga dana nedelje...” (Matej 28,1). Ovde, očigledno, nema ni spomena o promeni sedmoga dana u prvi dan, niti o prenosu Šabata na prvi dan nedelje (nedelju). Prvi dan u nedelji nije promenjen u Šabat, već je to potpuno novi dan. To je prvi dan novog perioda, a ne poslednji dan prošlog perioda. Sedmi dan je povezan sa Zemljom i zemaljskim počinom. Prvi dan nedelje, naprotiv, uvodi nas u nebo i nebeski počinak.

Dakle, postoje dva bitno različita načela. No, ako to promoviramo sa praktične strane, razlika će nam biti još jasnija. Ako svetkujem (slavim) sedmi dan, onda sam zemaljski čovek - jer je to dan zemaljskog odmora, to jest odmor stvorenja. Ali ako sam pomoću Božije reči i Božijeg Duha poučen da razumem značenje prvoga dana u nedelji,

odmah ću shvatiti njegovu neposrednu povezanost sa novim i nebeskim poretkom kojemu je večni temelj smrt i vaskrsenje Isusa Hrista. Sedmi dan pripada Izrailju i Zemlji, a prvi dan nedelje pripada Crkvi i Nebu.

Nadalje, Bog je Izrailju zapovedio da svetkuje Šabat (sedmi dan nedelje), dok Crkva ima povlasticu da uživa u prvom danu sedmice. Sedmi dan je služio za proveru moralnog stanja Izrailja, prvi dan je značajan dokaz večnog prihvatanja Crkve. Sedmi dan je očitovao što je Izrailj mogao učiniti za Boga, prvi dan savršeno objavljuje šta je Bog učinio za nas.

Teško je dovoljno naglasiti važnost Gospodnjeg dana, kako je prvi dan u nedelji nazvan u Otkrivenju 1:10. Kao dan u koji je Hristos ustao iz mrtvih, on ne predočuje dovršenost stvorenja, nego potpunu i slavnu pobedu izbavljenja. Takođe, prvi dan u nedelji ne trebamo smatrati nekom vrstom obaveze ili jarma za hrišćane. Hrišćanin uživa u slavljenju prvog dana. Zato vidimo da je prvi dan u nedelji prvenstveno bio dan u koji su se prvi hrišćani okupljali lomiti hleb. I u tom periodu istorije Crkve tačno se razliko-

valo Šabat od prvoga dana u nedelji.

Jevreji su se na Šabat okupljali u sinagogama na „čitanje Zakona i Proroka“. Hrišćani su se prvog dana u nedelji okupljali lomiti hleb. U Pismu nema nijednog stiha u kojem bi prvi dan nedelje bio nazvan Šabatom, dok ima obilje dokaza o potpunoj različitosti ova dva dana.

Zašto se onda uporno držati nečeg što nije utemeljeno na Božijoj reči? Ljubite, poštuajte i slavite Gospodnji dan, koliko god to možete. Nastojte, poput apostola Jovana, biti „u duhu“ na taj dan. Odmarajte se koliko god možete od svih sporednih poslova. Ali u svemu tome, nazivajte taj dan ispravnim imenom, dajte mu mesto koje mu pripada, shvatite njegova prava načela i obeležja, a iznad svega, ne obavezujte hrišćanina krutim pravilom da drži sedmi dan (subotu), kad je njegova uzvišenost i sveta povlastica da drži prvi dan (novi dan). Ne spuštajte ga s Neba, gde može počiniti, na prokletu i krvlju natopljenju Zemlju, na kojoj ne može počiniti. Ne zahtevajte od njega da drži dan koji je njegov Učitelj proveo u grobu, umesto dana u

koji je ustao iz groba. (Pažljivo pročitajte: Mt. 28,1-6; Mk. 16,1-2; Lk. 24,1; Jn. 20,1; Jn. 20,19; Jn. 20,26; Dela 20,7; 1. Kor. 16,2; Otk. 1,10; Dela 13,14; Dela 17,2; Kol. 2,16)

No, nemojmo izgubiti iz vida važnu činjenicu da će se Šabat opet slaviti u Izrailju i od čitavog stvorenja: „Jer ostaje počinak Božjem narodu“ (Jev. 4,9). Kad Sin Abrahamov, Sin Davidov i Sin Čovečiji, uspostavi svoju vladavinu nad čitavom Zemljom, biće to slavni Šabat - počinak kojeg greh nikad više neće pokvariti. No, sada je Hrist privremeno odbačen, i svi koji ga poznaju i ljube pozvani su da stanu uz Njega u Njegovoj odbačenosti. Pozvani su da „iziđu k Njemu izvan logora, noseći Njegovu sramotu“ (Jev. 13,13). Kada bi cela Zemlja mogla svetkovati Šabat, ne bi bilo nikakve „sramote“.

Dakle, upravo nastojanje apostolske crkve da prvi dan ne-

delje učini „danom počinka“, otkriva nam jedno važno načelo. To je pokušaj povratka na zemaljsko stanovište i na zemaljske moralne vrednosti. Mnogi to ne uviđaju. Mnogi istinski hrišćani, po svom nahođenju (Rim. 14,5-6), mogu savešno držati Šabat (kao sedmi dan - subotu). Obavezni smo poštovati njihovu savest, iako imamo potpuno pravo pitati ih mogu li na osnovu Pisma potkrepiti uverenja svoje savesti. Ne želimo ranjavati njihovu slabu savest (Rim. 14,1), ali nastojimo je poučiti - utvrditi.

Međutim, sada se ne bavimo savešću ili uverenjima savesti, nego samo načelom koje je temelj „pitanja Šabata“. Ovde bih jedino hrišćanskim čitaocima postavio pitanje, na osnovu svega rečenog: Stoji li više u skladu sa čitavim naučavanjem i duhom Novog zaveta - slavljenje sedmoga dana, to jest subote, ili slavljenje prvog dana u

nedelji, to jest „Gospodnjeg dana“?

* * *

Želeo bih da još dodam da je mnogo spoticanja i pogrešnog shvatanja u vezi ove teme proizišlo iz bezobzirnog i neobuzdanog ponašanja nekih hrišćana koji su, revnujući za svoju hrišćansku slobodu u pogledu „dana odmora“, zapravo izgubili svaki smisao za dobru savest, kao i za mesto koje u Novom zavetu pripada Gospodnjom danu. Neki se hrišćani prvoga dana u nedelji bave svojim hobijima samo zato da pokažu svoju slobodu, te na taj način uzrokuju mnoga nepotrebna spoticanja. Takvo postupanje nikada ne može biti potaknuto Hristovim Duhom. Ako sam već toliko slobodan u sopstvenom razmišljanju, onda trebam poštovati savest moje slabije braće. Ne verujem da oni koji se tako ponašaju stvarno razumeju istinske i dragocene povlastice Gospodnjeg dana.

Trebali bismo biti vrlo zahvalni ako smo slobodni od sporednih poslova i zemaljskih obaveza, a ne smatrati da ćemo obavljanjem istih pokazati svoju hrišćansku slobodu. Providnost našeg Boga omogućila je da u

većini zemalja hrišćani bez ikakvih gubitaka mogu uživati odmor Gospodnjeg dana, budući da je toga dana svima zabranjen rad - da mogu imati „ne radni dan“. Svaki bi razuman čovek to trebao smatrati Božjim milosrđem. Ako pak ne bi bilo tako određeno zakonom, znamo da bi pohlepno ljudsko srce nastojalo orobiti hrišćane velike prednosti pohađanja skupova zajednice na „dan Gospodnji“.

Ko može predvideti koliko bi za nas bile pogubne posledice neprekidnog učestvovanja u svetovnim poslovima i trgovini? To si itekako dobro mogu zamisliti oni hrišćani koji od ponedeljka ujutro do subote uveče dišu u atmosferi trgovine, proizvodnje i užurbanosti.

Zasigurno nije dobar znak kad ljudi nastoje uvesti mere za javno nepoštovanje Gospodnjeg dana. To je očiti pokazatelj napredovanja jednog društva k zlu.

Ⓙ Šabat (heb. shabbath) doslovno znači "dan odmora" ili "počinak". Dakle, prevod hebrejske reči "šabat" znači "počinak" a ne "subota" i kada u nekim našim prevodima Svetog pisma nailazimo na reč "subota", zapravo se radi o "danu poćinka".

C. H. Mackintosh

BOŽJA PROVIDNOST

Posmatrajući vrijeme u kojem živimo, možemo reći da nije lako, puno je izazova s kojima se svakodnevno suočavamo. Ako slušamo i gledamo vijesti preko različitih medija koje nam se plasiraju, dolazimo u stanje briga i nesigurnosti, jer ne znamo šta će biti sutra. Priče o smrti, o koroni, o ponovnom ratu dovode nas u stanja gdje trebamo biti zaista mudri kako bismo se sa istim izborili na pravi način. Neki od nas pokušavaju izbjeći loše vijesti ili dešavanja, ali činjenica je da baš i ne uspijevaju te lako padaju pod uticaj istih. Često čujem izjave poput: „Ja se ne bih brinuo, ali je jače od mene“,

ili: „Lako je tebi, jer ne razumiješ u kakvoj sam situaciji“, ili: „Ne spavam danima od brige.“

Postalo je normalno da ako imaš brigu i nemaš mir, popiješ jednu tabletu za smirenje ili spavanje, i sve će biti dobro. Da se razumijemo, sve dok živimo u ovom grešnom svijetu biće i različitih potreba, briga s kojima ćemo se suočavati.

U Bibliji, na više mjesta nalazimo primjere ljudskih briga i borbi za opstanak. Pitanje je kako da ih se oslobodimo, kako da imamo sigurnost bez obzira na stvarnost ili realnost u našem okruženju? Koji se to odgovori

kriju u riječi Božjoj? Pogledajmo zajedno!

Prva Petrova 5:6-7 kaže: **„Ponizite se dakle pod moćnom rukom Božjom, da vas uzvisi u svoje vrijeme! Svu svoju brigu bacite na njega, jer se on brine za vas!“**

Mnogi znaju napamet ovaj drugi stih koji govori o tome da svoju brigu „bacimo“ na Isusa, ali šta je sa prethodnim koji nas poziva da se ponizimo pod moćnom rukom Božjom? Zašto nam je teško poniziti se i predati u Njegove ruke? Vjerujem da odgovor leži u činjenici da smo skloni ili smo navikli da radimo sami, da ne ovisimo ni o kome, da se pouzdajemo u svoju snagu i pamet a kad se umorimo, i kad ne možemo nositi brige, terete, postajemo umorni i opterećeni, svjesni svojih neuspjeha.

U Mateju 11:28 piše: **„Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti. Uzmite jaram moj na se i učite od mene, jer sam krotka i ponizna srca.“**

Onog momenta kad prepustimo Bogu, u pravom smislu riječi, kada se ponizimo pred njim, pokajemo i priznamo da

smo rješavali stvari u svojoj snazi, otvaramo vrata za Božja rješenja, za Božju intervenciju, za Božju providnost. Isus predlaže da učimo od njega, jer je krotka i ponizna srca.

Psalam 55:23 kaže: **„Povjeri Jahvi svu svoju brigu i on će te pokrijepiti: neće dati da ikada posrne pravednik.“**

Kakva divna obećanja vidimo u ovom stihu da ako poslušamo i povjerimo svu svoju brigu Jahvi, On će nam pomoći. On ima u svojim rukama rješenje naših problema.

Jedno od Božjih imena koji se spominju u Bibliji je i Jehova Jira što znači Bog koji provida, Bog koji se brine za nas. To je još jedna karakteristika osobnosti Božje.

On je providio Avramu jagnje za žrtvu paljenicu, on je narodu tokom izlaska iz ropstva davao „manu“ s neba, on je poslao svoga Sina kao savršenu žrtvu za naše otkupljenje od grijeha, za naše spasenje i vječni život s njim. On se pobrinuo za sve, u pravo vrijeme, na pravom mjestu a koje mi možemo koristiti i danas. Šta je prethodilo Jahvinom providenju u primjerima iz Biblije?

Vidimo da je to poslušnost. Uradili su što je predloženo ili zapovjedbno i dobili su rješenje svojih problema.

Naš Bog je onaj koji ispunjava obećanja. Ako nešto obeća, on to i ispuni. Ako je rekao da će providjeti sve što nam je potrebno za život, zašto da se brinemo i gubimo dane na bespotrebna razmišljanja o sadašnjosti ili budućnosti, umjesto da predamo Njemu sve, da se prepustimo „PROVIDNOSTI“. Ovo ne znači da ne trebamo ništa raditi i da će nam se sve servirati, nego da u komunikaciji i

odnosu s Njim razumijemo Njegove putove i planove za naš život. Ako nas je pozvao u službu, i ako nas je prihvatio kao svoje dijete, onda će se kao dobar roditelj pobrinuti za svaku našu potrebu. To ne podrazumijeva da će ispuniti svaku našu želju nego potrebu.

„A moj će Bog ispuniti u Hristu Isusu svaku vašu potrebu raskošno prema svom bogatstvu.“ (Filip. 4:19)

Stoga, budimo poslušni i prepustimo se našem Bogu, našoj „PROVIDNOSTI“.

Dejana Opačak, Zenica

**EVO, NA OBA DLANA
SAM TE UREZAO.**

KNJIGA PROROKA ISAIJE 49:16

AGAPE

NEBESKA NAGRADA

Neki se ljudi stalno vraćaju u prošlost, kopajući po teškoćama kroz koje su prošli, a onda gledaju u budućnost, očekujući još više nevolja, pa cijeli život posrću i teturaju.

— D. L. Moody

Braćo, ja nipošto ne smatram da sam već dohvatio. Jedno samo: što je za mnom, zaboravljam, za onim što je preda mnom, posežem, k cilju trčim, ka nebeskoj nagradi poziva Božjeg u Kristu Isusu.

— Fil 3:13-15

Apostol Pavao je napisao dvije trećine novozavjetnih poslanica i započeo mnoge poganske crkve. Njegova se služba proširila po cijelome svijetu, a ipak je, na kraju životnoga puta, rekao: „Ne smatram da sam dohvatio“. Nije bio zadovoljan – dokle god ne dođe do kraja utrke i primi nebesku nagradu.

Da bismo dovršili trku i primili nagradu, prvo u srcu moramo prihvatiti da još uvijek nismo postigli niti dohvatili. Nismo još usavršeni; moramo se nastaviti mijenjati i rasti. Mojsije je imao nevjerojatan poziv na svom životu, vodio je narod od tri milijuna ljudi, činio velika čudesa i znakove kao nitko drugi u Starome zavjetu. Međutim, Bog kaže da je Mojsije bio najponizniji (otvoren za učenje) čovjek na svijetu. Nije smatrao da je već dohvatio nego je dohvaćao ono što je pred njim, ne bi li završio trku i zadobio nebesku nagradu. Da bismo rasli i mijenjali se, moramo biti spremni učiti.

Druga stvar koju moramo napraviti da bismo dovršili trku za Boga jest *zaboraviti ono (pobjede i poraze) što je za nama!*

Ponavljam, evo što Bog kaže u Izaiji 43:18-19: „*Ne spominjite se onog što se zbililo, nit' mislite na ono što je prošlo. Evo, činim nešto novo; već nastaje. Zar ne opazate? Da, put ću napraviti u pustinji, a staze u pustoši.*“

Stari porazi, odbacivanja ili grijesi, ako im se budemo vraćali, zapriječit će naš napredak u Kristu. Međutim, čak nas i stare pobjede mogu zadržati. Ako smo previše samouvjereni i sigurni u sebe pa se počnemo oslanjati na stara postignuća, propustit ćemo ono što Bog ima za nas sada. Upravo to Bog govori u Izaiji 43.

Ono što se zbililo dolazilo je od Njega, ali da bismo mogli krenuti dalje i postići ono što On traži od nas, moramo biti spremni napustiti putove kojima nas je Bog vodio u prošlosti. Ako to ne učinimo, mogli bismo postati stari mijeh.

Pavao također spominje tu istinu: *Kad sam bio dijete, govorio sam kao dijete, mislio sam kao dijete, sudio sam kao dijete. A kad postadoh zero čovjek, odbacio sam ono što je bilo dječje. Doista, sada gledamo kroza ogledalo, u zagonetki, a tada – licem u lice! Sada spoznajem djelomično, a tada ću spoznati*

savršeno, kao što sam i spoznat! (1 Kor 13:11-12)

Nije loše biti dijete; ali dijete je nezrelo. Kad sam imao pet godina, cijeli svijet mi se vrtio oko Tonka kamiona i Lego kocki. A najveće postignuće mi je bilo naučiti abecedu. Svijet sam promatrao kroz tamno staklo jer nisam bio dovoljno zreo da se nosim sa zahtjevnijim i većim aspektima života. Kad sam imao 18 godina, Tonka kamioni i Lego kocke postale su stvar prošlosti. Nakon godina sazrijevanja, svijet sam promatrao kroz staklo koje više nije bilo toliko tamno. Moja razina i sposobnost razumijevanja su narasli. Kad se 18-godišnjak ponaša kao da ima pet godina, to nije normalno. Kada rastemo, odbacujemo i zaboravljamo stare, djetinje putove i razmišljanja koji više nisu korisni niti mogu zadovoljiti naše potrebe ili želje.

Slično tome, kada rastemo u Božjim stvarima, prolazeći kroz životna razdoblja, trebamo odbaciti stare, nezrele stvari. Pavao je rekao da sada Božje putove i Njegovu slavu promatramo djelomično, ali težeći za nebeskom nagradom, gledat ćemo sve jasnije, dok ne vidimo

Boga licem u lice. Drugim riječima, upoznat ćemo ga kao što On nas poznaje!

Što je nebeska nagrada o kojoj Pavao govori? Objasnio je u prethodnom stihu. Filipljanima 3:10 kaže: „Da upoznam njega i snagu uskrsnuća njegova i zajedništvo u patnjama njegovim.“

Nebeska nagrada je biti oblikovan u sliku Njegova Sina, Isusa Krista – poznavati ga kao što On poznaje nas! Dok ne postignemo taj cilj, ne bismo trebali biti zadovoljni i nikada ne bismo trebali prestati tražiti Božje srce.

Treća stvar koju moramo raditi da bismo zadobili nebesku nagradu je „trčati prema cilju“! Trčati i napredovati znači da će sigurno biti otpora ili pritiska. U želji za poznavanjem Gospodina sigurno ćemo naići na protivljenje.

Đavolu je najveća prijetnja netko tko je sličan Isusu Kristu i

sile tame borit će se protiv toga više nego protiv ičega drugoga. Kad su vjernici slični Kristu, više ne žive za sebe nego za Onoga koji živi u njima. Tada mogu ući u izobilje i silna očitovanja života u

Kristu. Zato Pavao kaže da, ako ga želimo poznavati, moramo biti dionici Njegovih patnji. Patnja tijela o kojoj govori znači umrijeti sebi, a to će onda donijeti uskrsli život! Petar piše: *Dakle, budući da je Krist trpio u tijelu, i vi se oboružajte istim mišljenjem – jer tko trpi u tijelu, okanio se grijeha – da vrijeme što vam u tijelu još preostaje proživite ne više po ljudskim požudama, nego po Božjoj volji (1 Pt 4:1-2).*

Kada trpimo u tijelu, više nismo vođeni niti usmjereni na vlastite putove, slijedeći grešne želje i požude ovoga svijeta. U nama Krist oblikuje svoj karakter! To je cilj kojem trebamo težiti.

John Bevere

UM HRISTOV

JER, KO JE UPOZNAO UM GOSPODNI
DA BI GA SAVETOVAO?
A MI IMAMO UM HRISTOV.

1. KORINĆANIMA 2:16

Verujem da ste doneli čvrstu odluku da ćete birati samo dobre misli, pa zato pogledajmo koje bi to misli bile koje bismo mogli nazvati ispravni- ma u skladu sa Božjom Rečju. Sasvim je sigurno da je mnogo misli koje bismo mogli smatrati

nezamislivima za Hrista dok je bio na Zemlji. Ukoliko želimo da nastavimo Njegovim stopa- ma onda moramo da razmišlja- mo na način na koji je On ra- zmišljao.

Verovatno vam je prva po- misao da je to nemoguće.

„Joyce, Isus je bio savršen. Ja ću možda moći da poboljšam svoje razmišljanje, ali nikada neću biti u stanju da razmišljam kao On,” verovatno smatrate.

Međutim, Sveto pismo nam poručuje da mi um Hristov imamo – i novo srce i novi duh.

NOVI SRCE I DUH

„I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas, i izvadiću kameno srce iz tijela vašega, i daću vam srce mesno. I duh svoj metnuću u vas, i učiniću da hodite po mojim uredbama i zakone moje da držite i izvršujete.”

Jezekilj 36:26-27

Kao hrišćani, vi i ja imamo novu prirodu, onu koja pripada samom Bogu, a koja nam je dodeljena prilikom novog rođenja.

Iz navedenog teksta Svetog pisma se jasno daje zaključiti da nam je za poslušnost Njegovim uredbama i život u skladu sa Njegovim zakonom neophodan Njegov Duh i novo srce (i um). Rimljanima poslanica 8:6, govori o telesnom i duhovnom mudrovanju i otkriva da je smrt

rezultat usaglašavanja sa onim telesnim, a život sa onim duhovnim.

Veliki napredak bismo postigli već samim tim da naučimo razlikovati život od smrti.

Ukoliko ti neko ukazuje na smrt, ne sledi njegova uputstva. Ukoliko te bilo kakve poruke ispunjavaju smrću, jasno je kao dan da se tu ne radi o mudrosti duha.

Na primer, recimo da razmišljam o nepravdi koju sam pretrpela zbog neke osobe i da me to navodi na bes. Sve više razmišljam o tome kako mi se ne dopada ta osoba. Ukoliko sam u stanju da prepoznam, primećujem da se ispunjavam smrću. Sve sam uznemirenija, napetija, rastrzanija – možda čak osetim fizičku slabost. Glavobolja, mučnina ili nesvestica se mogu pojaviti kao rezultat mog pogrešnog razmišljanja. Sa druge strane, ukoliko bih razmišljala o tome kako sam blagoslovljena i kako je Bog dobar prema meni, otkrila bih da se ispunjavam životom.

Od velike je pomoći za vernika da u sebi nauči da pravi razliku između života i smrti. Isus je obezbedio sve što je bilo

neophodno kako bismo bili puni života postavljajući u nas svoj sopstveni um. Na nama leži da li ćemo se prepustiti toku Hristovih misli.

Sada bih želela da nabrojim neke stvari koje nam mogu pomoći u našem prepuštanju Hristovom umu.

**NEKA TI MISLI BUDU
POZITIVNE**

„Idu li dvojica zajedno da se nisu dogovorili?”

Amos 3:3 (Bakotić)

Kakve će misli imati osoba koja razmišlja u skladu sa Hristovim umom? Sasvim sigurno pozitivne.

Nikada nije na odmet govoriti o značaju pozitivnosti.

Bog je pozitivan i ukoliko je i naša želja da se krećemo sa Njim naša je obaveza da se podesimo na istu talasnu dužinu sa Njim i da otpočnemo da razmišljamo na pozitivan način. Ja ne zagovaram kontrolu uma, već pozitivan stav o životu.

Budite pozitivnog izgleda i stava. Imajte pozitivne misli i očekivanja. Uključujte se u pozitivne razgovore.

Isus je sasvim izvesno zračio pozitivnim pristupom i stavom. Prevazišao je mnoge poteškoće, uključujući napade na sebe lično – ljudi su iznosili neistine o Njemu, u trenutku kada su mu bili najpotrebniji, učenici su ga napustili. Bio je predmet podsmeha, usamljen,

pogrešno shvaćen i iskusio mnogo toga sličnog. Međutim u atmosferi razočarenja, On je bio pozitivan. Uvek je imao komentar koji sokoli, reč koja hrabri; svima sa kojima se susretao je ulivao nadu.

Um Hristov u nama je pozitivan; to znači da svaki put kada zapadnemo u negativizam nismo usaglašeni sa njim. Milioni ljudi pate od depresije. Lično smatram da nije moguće zapasti u depresiju bez negativizma – osim ukoliko se radi o zdravstvenom problemu. Čak i u tom slučaju negativizam je u stanju samo da pogorša stanje i njegove simptome.

Treći Psalam (stih 3) kaže da je Gospod naša slava, da On podiže našu glavu. On želi da podigne sve u nama: naše nade,

naše stavove, naša raspoloženja, naš pogled, ruke i srce – ceo naš život. On je naš božanski Podizač!

Bog želi da nas uzdigne, a đavo da nas potlači. Satana upotrebljava naša negativna iskustva i životne situacije kako bi nas deprimirao. Rečnik ovu reč - *deprimirati* - opisuje kao „potištiti u duhu: UTUĆI”. Rečnik *Webster*, ono što je *deprimirano* definiše kao ono što je „potisnuto ispod nivoa okoline: UPALO (poput upalih obraza)”. *Deprimirati* znači gurati nadole ili održavati ispod nivoa površine. Svako od nas ima pravo da animira negativne misli, ali one nas samo sve više i više potiskuju nadole. Negativan stav ne rešava problem, on ga samo uvećava.

Joyce Meyer

TRI VRSTE DANA

Unuka je pitala svoju baku: „Koji ti je najbolji dan u životu?” Baka se malo zamislila, vrteći film od više decenija, i kratko odgovorila:

„Draga moja, postoje tri vrste dana u životu:

dobri dani,

sjajni dani i

fantastični dani;

samo od tebe zavisi kakav će biti tvoj dan.”

UVREDE

Osnovna postavka je sljedeća: „Nikada ne možete uvrijediti nekoga ko ne želi da bude uvrijeđen.”

To je toliko jednostavno i jasno da to ne treba ni razmatrati. Ali, razmotrimo uvrede kao pojavu; šta one predstavljaju?

Uvreda je uvijek izraz karaktera onoga koji je šalje, kombinovana s dozom frustracije i esencijom mržnje. Ni u psovci, ni u kletvi, mržnja se ne ogleda toliko jasno koliko u pokušaju uvrede (da li će pokušaj uspjeti, zavisi od gore navedene postavke).

Proces formiranja uvrede je otprilike sljedeći :

1. Vrijeđač nema argumente kojima bi se suprotstavio sagovorniku.
2. Vrijeđač se zbog pomanjkanja argumenata osjeća inferiorno.
3. Osjećaj inferiornosti ispunjava vrijeđača mržnjom.

4. Mržnja se transformiše u gnjev.

5. Gnjev se transformiše u „verbalni mač”, pokušaj da se suparniku umanju vrijednost i da se on time povrijedi (pokušaj uvrede).

6. Umanjivši (u svojoj glavi) vrijednost sagovorniku, vrijeđač se osjeća boljim.

7. Vrijeđač osjeća olakšanje.

Vrijeđajući druge, mi ustvari govorimo o sebi samima – o svojoj nemoći, o svom strahu, o svojoj nesamouvjerenosti. To je ujedno naš pokušaj da se oslobodimo unutrašnje napetosti.

S druge strane, vrijeđajući se zbog nečijih riječi, mi potvrđujemo svoju nemoć, strah, nesamouvjerenost.

* * *

Uvrede su, dakle, još jedna od stvari koje treba prevazići na putu ka tome da se postane čovjek!

SUOČAVANJE SA SOBOM

***„Ispitajte sami sebe...
Provjerite sami sebe...“***
(2. Korinćanima 13:5)

Neka suočavanja su jako važna, druga pak manje, ali sva imaju svoju svrhu i smisao. Tu su u našim životima sa razlogom. Kroz njih i nakon njih bismo trebali da naučimo nešto novo, ili utvrdimo ono što je već poznato.

Izbjegavamo da govorimo o sebi jer se to smatra neprikladnim i neskromnim. No, to je polazna tačka. Polazimo od se-

be. U sebi i sa sobom sam odlučio da pišem o suočavanju i suočavanjima. Sami, sa sobom i u sebi pravimo najveći broj odluka u životu. Konsultujemo se sa drugima, ali na kraju sami prelomimo i odlučimo.

Spoznati, shvatiti i razumjeti sebe, a onda se popravljati i unaprijeđivati se je nemoguće bez suočavanja sa sobom. Beba polako postaje svjesna svoga tijela, kada radoznalo i ispiti-vački gleda svoje ruke. Bilo mi je simpatično dok sam posmatrao svoju djecu u toj fazi kada

su upoznavali svoje tijelo i suočavali se sa prvim oblicima spoznaje sebe. Nas nekada nije ni bilo, nismo ni postojali, pa tako nismo imali ni svijest niti spoznaju o bilo čemu.

U ranom djetinjstvu prvo spoznajemo sebe. Ta spoznaja sebe se nastavlja dalje tokom čitavog života. Ona je postepena, spora, a često i nejasna i maglovita. Teško nam je sjetiti se kada smo postali svjesni sebe, kada smo se suočili sa time da postojimo, da smo odvojeni i zasebni dio ovoga svijeta. Teško nam je precizno reći i opisati kada smo postali svjesni nekih drugih svojih stanja i osobina. Ja se sjećam nekih svojih rođendana, ali vremenom sve to prekrije nekakva magla i ostanu u pamćenju tek poneki upečatljivi trenuci i doživljaji.

Sebi bismo trebali biti važni i bitni. Najvažnija osoba u našem životu smo mi sami. Isus je rekao da je jedan od dvije najvažnije zapovijedi ljubiti svoga bližnjeg **kao samoga sebe**. Kada treba da se suočavamo sa drugima i kada treba da se određujemo prema njima - pozitivno ili negativno, ispravno ili pogrešno - mi smo ti koji to činimo. Mi smo polazište u tom

daljem suočavanju sa svim drugim(a).

Suočavati se sa sobom ima za cilj da postanemo bolji, da otkrijemo, pronađemo i razvijemo onaj potencijal koji je sam Bog stavio u nas. Ukoliko to ne budemo radili, ili ne budemo radili na pravi način, onda možemo propustiti mnogo toga. Možemo propustiti sami sebe. Sebe možemo da izgubimo. Tad ništa drugo nije ni bitno.

Bez suočavanja sa sobom nema ni drugih suočavanja. Prvo se suočimo sa sobom, pa onda sa svijetom i svim što se nalazi u njemu, sa svime što primjetimo, prepoznamo i sa čime se dalje suočavamo.

Ako nema spoznaje sebe, onda nema ni jedne druge spoznaje, jer sve druge proističu iz ove osnovne i prve spoznaje. Sve drugo je nadgradnja. Mada ni spoznaja sebe nije temelj koji se postavi i onda na njemu više nema posla. Spoznavanje sebe i suočavanje sa sobom traje čitav život. Spoznavanje sebe i svoga bića koje se razvija i mijenja čitavog života i time daje materijala da se spoznajemo i upoznajemo dok smo živi. Suočavamo se sa sobom i svojim bićem koje je svakoga dana novo iako ne-

kada izgleda da se ništa ne mijenja. Svaki novi dan i mi u njemu, novi je izazov u kome ima nešto novo, drugo, makar izgledalo isto ili slično. Suočavamo se dakle sa sobom, sa osobom koja se kao i svaka druga osoba na ovom svijetu mijenja konstantno. Isprva shvatamo da postojimo, onda ko smo i kakvi smo, kuda idemo, šta radimo, kakvi su nam motivi... Shvatamo i suočavamo se sa promjenama u sebi i oko nas. Suočavanja sa prethodno pomenutim pitanjima (a i mnogim drugim) traju dok smo živi.

Suočavanja sa sobom su slojevita. Kada se ozbiljnije zamislim o sebi, uviđam da često nisam ono što sam mislio da jesam, i da sam često ono što sam mislio da nisam. Suočavanja sa sobom su se odvijala u prošlosti, odvijaju se u sadašnjem trenutku, i čekaju nas u budućnosti.

Onaj ko izbjegava da se suočava sa sobom, ugroziće i svoja druga suočavanja.

***„Ispitajte sami sebe...
Provjerite sami sebe...”***
(2. Korinćanima 13:5)

B.E.

**NE MIJENJAJMO PORUKU EVANDJELJA.
NEKA ONA MIJENJA NAS.**

AGAPE

SVEDOČANSTVO 100 METARA

Ovo je priča o moja prva dva susreta sa Acom Mitrovićem koje je Bog nesumnjivo u-desio.

U martu 1991. godine smo se porodično preselili iz Novog Sada u Beočin. Pošto tamo nisam nikog poznavao, dolazio sam u Novi Sad gde sam imao društvo i vraćao se zadnjim autobusom. Jedno veče sam bio sa društvom iz kvarta i skroz sam zaboravio u koliko sati mi polazi zadnji autobus do Beočina. Tako sam na autobusku stanicu sam zakasnio sat vremena. Beočin je od Novog Sada udaljen 17 kilometara i bila je noć.

Pogledao sam oko sebe i shvatio da nije bilo ni vrabca, a kamoli taksija ili nekog poznanika koji bi me prevezao do Beočina. Bilo je logično da sa auto-

buske stanice koja se tada nalazila pored Riblje pijace krenem u pravcu Petrovaradinskog mosta, ali nisam to učinio. Kad sam stigao do gimnazije iza ćoška je skretao auto. Ja sam stopirao iako to ranije nisam nikada činio. Bog je poslao taj reno 4, i naravno osobu koja je bila u njemu. Stao je i ja sam mu lepo rekao u čemu je problem, da sam zakasnio na zadnji bus za Beočin i pitao da li bi bio ljubazan da me odbaci do Beočina? Odgovor je bio: "Upadaj!"

Kada sam ušao u kola pitao me da li znam gde sam ga zastavio?

"Naravno" - rekao sam - "kod gimnazije."

"Vidiš ja sam bio 100 metara od svoje kuće i vraćao sam se iz Beograda."

Dok smo išli ka Beočinu meni je desna ruka u levom unutrašnjem džepu od teksas jakne gde sam držao sam od 15cm dužine za samoodbranu. Verujem da je primetio, ali nije ništa rekao po tom pitanju. Pita me da li verujem u Boga? Kao i mnogi što su odgovorili na to pitanje i ja sam rekao verujem da nešto postoji, ali kako se zove ili ko je ne znam.

“Večeras ti je Bog pomogao. Ja sam sveštenik lokalne evanđeoske crkve u gradu.”

Podelio je sa mnom neku reč koju priznajem nisam zapamtio. Izvadio sam ruku iz levog džepa i stavio levu ruku u desni džep teksas jakne gde sam držao vizit karte. Izvadio sam jednu i rekao da ako mu zatreba nešto može da me pozove. Tada smo stigli do Beočina. Stao je kod benziske pumpe. Iako nisam previše pridavao pažnju tada je seme Božije reči bilo posejano u moj život.

Od tog događaja prošlo je četiri godine. Vozio sam se u autobusu kad mi je počeo dosadivati jedan momak dok sam čitao knjigu. Pozivao me u crkvu na šta sam mu ja odgovorio da ako ne prekine dobiće batina. Dva mesca ga nisam vi-

deo i onda kad sam ga ponoov video, on me pitao šta radim u nedelju? Odgovorio sam mu da sam slobodan.

“E super ideš sa mnom u crkvu.”

“Može ali ako mi se ne sviđa pred svima ću te tući.”

“Može” - rekao je.

Došla je nedelja i otišli smo zajedno u crkvu. Posle službe prišao mi je sveštenik i upitao: “Jesi li ti Jaroslav?”

“Da, samo ne znam ko si ti.”

“Ja sam te vozio u Beočin kada si stopirao kod gimnazije.”

U neverici sam odgovorio: “Neko ti je to ispričao a sad hvataš na tu priču.”

U tom momentu iz džepa od košulje je izvadio vizit kartu koju sam mu dao pre četiri godine.

Bog je upotrebio Acu Mitrovića da me poveze i da stavi vizit kartu u džep baš tog dana kada sam došao u crkvu. Tog momenta mi je bilo jasno da me Bog poziva na novi život u Hristu. Seme i sad raste i u pravo vreme doneće ploda. Bog vas blagoslovio.

Jaroslav Strehar, Novi Sad

IZGUBLJENO OČINSTVO

efekti abortusa na muškarca

„Iza svakog izvršenog abortusa postoji otac koji je izgubio očinstvo. To je istina čak i tamo gdje dijete nije bilo planirano niti željeno. To je pravi i srceparajući gubitak koji pogađa svakog čovjeka drugačije. Neki muškarci nikada ne dožive nikakve loše posljedice. Većina muškaraca pati od tog gubitka i možda godinama nema gdje da ode, niko ne bi slušao, i niko ko bi vjerovao njihovoj tuzi.“

– Kris Horsvel, direktor za službu sa muškarcima u okviru SaveOne Europe

Brak je sveta zajednica između muškarca i žene, zavjetni odnos između njih dvoje i Boga. Bračni savez je zapečaćen kroz seksualnu zajednicu između muškarca i žene, što rezultira time da muškarac postaje muž, a žena supruga. Potencijalni plod te polne zajednice, začće djeteta, stvara još jedan savezni odnos za oboje: roditelj-dijete. Muškarac koji je postao muž sada ima dodatni blagoslov očinstva, a žena koja je postala žena sada slavi svoje

majčinstvo. Takav treba da bude način života po Božjem planu. Ipak, način života može biti ispunjen mnogim zamkama koje izazivaju bolne rane i razočarenja zbog naših odluka i postupaka koji su u suprotnosti sa Božjom voljom i planom za naše živote.

Abortus – završetak života nevino nerođene bebe – je možda najteža i najštetnija radnja učinjena u čovječanstvu. Ipak, iako grijeh abortusa siječe duboko, postoji – kroz Božju ljubav, milost i moć – put oprostjenja, iscjeljenja i obnove za slomljeno srce. Ima nade i za ženu i za muškarca.

Dok se veliki fokus stavlja na efekte abortusa na ženu, o efektima na muškarca se često ne govori niti se njima direktno bavi. Dok će mnoge žene patiti od raznih posttraumatskih stresnih poremećaja kao rezultat abortusa, muški partner ili muž je takođe sklon ispoljavanju stresnih poremećaja povezanih sa pobačajem. Istraživanja su pokazala da muškarci takođe mogu imati velike teškoće da se nose sa tugom i krivicom ako su povezani sa abortusom. Manifestacije se mogu razviti u eksplozivni bijes, nasilje u porodici,

zavisnost od pornografije i seksualne disfunkcije.

Rečeno je da su naši životi poput knjige – prvo poglavlje bilježi naš život od začeca do rođenja. Nažalost, za milione nerođenih beba svake godine, njihovi životi će se završiti negdje u prvom poglavlju – stranicama koje podsećaju na to šta kako bi njihovi dani na zemlji izgledali i svaka stranica biće prazna, samo sa fusnotom. Fusnota će glasiti: „Možeš me naći na nebu.“ I za ženu i za muškarca, njihove knjige života će imati poglavlje ispunjeno praznim stranicama, svaka sa fusnotom: „izgubljeno majčinstvo“ ili „izgubljeno očinstvo“.

Bog je stvorio ljude sa urođenim osećajem odgovornosti – abortus narušava čovjekovo istinsko srce za posvećenost, zaštitu i obezbeđivanje. Krivica i tuga zbog situacije sa abortusom mogu narušiti čovjekovu sposobnost da vjeruje Bogu, ženama i autoritetu. To nanosi štetu čovjekovom identitetu sopstvene vrijednosti i čini ga odbrambenim u odnosima. Kada se krivica i tuga potisnu, rezultat će biti depresija, što će dovesti do daljih manifestacija neredovnog ponašanja i loših

odluka. Opšte zdravlje čovjeka (fizičko, emocionalno, mentalno i duhovno) postaje neuravnoteženo zbog nedostatka dijela njegovog identiteta: njegovog očinstva za abortirano dijete.

Kako za muškarca (i ženu) izgleda put za izliječenje i oporavak od abortusa?

1) Muškarci treba da govore o svojim ranama i područjima života koja su oštećena.

2) Muškarci treba da saznaju istinu o abortusu i prihvate svoju odgovornost u postupcima i odlukama koje su dovele do abortusa.

3) Ljudima je potreban ponizan duh da bi dozvolili Bogu da izliječi rane njihovog slomljenog srca.

4) Ljudima su potrebni drugi ljudi da kleče s njima u pokajanju, stoje uz njih u vjeri i hodaju s njima u Božjem obećanju za obnovu.

SaveOne je globalna služba za žene, muškarce i porodice koje pate nakon abortusa.

Svjetionik centar za život (zajedno sa drugim organizacijama i službama širom bivše Jugoslavije) nudi **SaveOne** kurs izliječenja nakon abortusa i muškarcima i ženama. Ako osjećate potrebu za izliječenjem od prethodnog abortusa, kontaktirajte nas danas za dodatne informacije – mi smo tu da vam pomognemo!

www.svjetionikcentarزازivot.com

SPASAVAJ ONE KOJE U SMRT VUKU...

PRIČE SOLOMONOVE 24:11

PUTOVANJE OD KRSTA DO GROBA

Za manje od 24 sata od održavanja Posljednje večere, Isusovo tijelo je beživotno visilo na krstu. Izdan od Jude, negiran od Petra, napušten od Njegovog apostolskog tima, ispitan i osuđen na smrt od strane jevrejskog prvosveštenika, rimskog marionetskog kralja Iroda i samog rimskog guvernera Pontija Pilata, Isusovo tijelo je beživotno visilo na krstu. Prebijeno i mučeno do neprepoznatljivosti, prikovano golo sa samo trnovom krunom na glavi, Isusovo tijelo beživotno je visilo na krstu.

Sa podrugljivim natpisom „Kralj Jevreja” pribijenim na krst iznad Njegovog mlohavog beživotnog tijela, činilo se da je Njegova poruka sada ućutkana, Njegova čuda se više ne vide, Njegovo naslijeđe se završava smrću običnog zločinca. Beznađe je Golgotu pokrilo mrakom, Njegovi sljedbenici su otišli u svojoj tuzi. Iz ljudske perspektive, Isusovo raspeće je bila poslednja stranica Njegove životne priče – iz Božje proročke vremenske perspektive, drugi faza našeg otkupljenja i spase-nja je tek počela.

Bogu je samo bio potreban neko ko bi ustao na tu priliku i uklonio Isusovo tijelo sa krsta i pripremio ga za sahranu. Bog je našao čovjeka koji je bio dostupan – Josifa iz Arimateje.

Sva četiri evanđelja bilježe (Matej 27:57-61; Marko 15:42-47; Luka 23:50-56; Jovan 19:38-42) ono što je Josif iz Arimateje pružio Isusu u Njegovoj poslednjoj potrebi – Njegovoj sahrani. Josif nije zakazao u ovoj situaciji – on je bio na jedinstvenom položaju i opremljen od Boga da preuzme odgovornost za sahranu Mesije. Ko je bio Josif iz Arimateje? Kako je i da li je uspješno ispunio svoj zadatak da sahrani Isusa?

Josif je bio rođen i odrastao u jevrejskom gradu Arimateji, poznatom u Starom zavetu kao Rama, rodnom mjestu proroka Samuila. Rama znači „brdo“ i dolazi od glagola „podići“. Kako je proročki prikladno imati jednog iz Rame da postavi Isusovo tijelo da bude „podignuto“ – da uskrsne trećeg dana. Evo glavnih tačaka o Josifovom karakteru o kojima saznajemo kada se on suočio sa ovom krizom:

1) Josif nije odugovlačio – znao je da je hitan trenutak. Znao je da je bilo vrlo malo vremena

prije nego što počne Pashalna subota – Isusovo tijelo je moralo biti skinuto sa krsta i pripremljeno za sahranu za kratko vrijeme. Postojao je rizik da Isusovo tijelo bude bačeno u zajedničku grobnicu.

2) Josif je bio čovjek sa velikim uticajem i dubokom vjerom. Dobro je upravljao svojim resursima i mogućnostima, postajući finansijski bogat. Popeo se na poziciju u jevrejskom društvu kao častan i istaknut savjetnik u Sinedrionu. Njegova reputacija bila je pred njim kao dobrog i pravednog čovjeka. Čekao je Carstvo Božije i znao je u svom srcu da je Isus Mesija.

3) Josif je bio hrabar i skroman. Rizikujući da izgubi ne samo svoj društveni položaj, već čak i sopstveni život, otišao je direktno kod Pontija Pilata i molio da mu se preda Isusovo tijelo zbog sahrane.

4) Josif je obezbijedio potrebe o svom trošku. Otišao je i kupio novu čistu platnenu tkaninu da pokrije krvave rane na Isusovom tijelu i dao je svoj tek isklesani grob za Njegovu sahranu.

5) Josif je inspirisao druge na akciju. Josifov kolega i prijatelj

farisej iz Sinedrionskog saveta, Nikodim, donio je mješavinu smirne i aloje, tešku 34 kilograma. Ovo nije bila mala bočica parfema skrivena u njegovom džepu, koju je brzo poškropio po Isusovom tijelu, nadajući se da ga niko neće videti. Nikodim je donio dovoljno mirišljavih ulja kao za kraljevsku sahranu.

6) Josif je završio svoju ulogu i napustio scenu kada je njegov dio bio završen. Pošto je skinuo Isusovo tijelo sa krsta, dok je Nikodim umotao tijelo i položio ga u sopstveni grob, Josif je zatim otkotrljao veliki kamen pred ulazom. Zatim je otišao – da se više o njemu ne čuju.

7) Josif je postavio druge za pobjedu. Da bi Isus uskrsao, prvo je morao da bude sahra-

njen. Josif je postavio Isusa za pobjedu. Marija Magdalena i Marija, Josijina majka, gledale su Josifa iz Arimateje kako završava svoj zadatak da sahrani Isusa. Njihov zadatak – njihova privilegija dva dana kasnije – biće prvi u objavljivanju Isusovog uskrsenja apostolima! Kao trkači u štafeti, palica je predata od Josifa ovim sestrama u Gospodu da trče dalje sa Evanđeljem.

Kakvu veliku vjeru je pokazao naš Spasitelj, budući voljan da, između krsta i groba, postane potpuno ranjiv i zavisan od nečije poslušnosti u „ustajanju“ da bi zadovoljio svoju potrebu za sahranom – nešto što nije mogao da uradi sam za sebe.

Robert Haris Jurjević, Sarajevo

NEĆE SE STIDETI NI JEDAN OD ONIH
KOJI U TEBE NADU SVOJU POLAŽU.

PSALAM 25:3

OTKRIVENJE BOŽIJE REČI

Sveti Duh nam pomaže, teši nas, vodi i ispunjava naše potrebe na razne načine. Prvi način na koji nam Duh Sveti pomaže je otkrivenje Božije Reči. Duh nam Sveti otkriva i objašnjava Božiju Reč. U evanđelju po Jovanu 14:25-26, Isus govori učenicima: „Ovo sam vam govorio boraveći s vama. A Pomoćnik, Duh Sveti, koga će Otac poslati zbog mene, naučić vas sve i podsetiti vas na sve što sam vam rekao.”

Ovde su opisane dve uloge Svetog Duha koje su vrlo značajne. On nas podseća i On nas uči. On je tu da podseti učenike na sve ono što ih je Isus već učio i govorio im. Ta me misao u-

vek obraduje, jer shvatam da pisanje Novog Zaveta nije podložno slabostima ljudskog pamćenja, već je nadahnuto Svetim Duhom. Apostoli se verovatno nisu mogli setiti svega što im je Isus govorio, ali ih je Sveti Duh podsetio na sve ono što su trebali zapamtiti.

Ali, Duh Sveti se nije samo brinuo za prošlost, nego se isto tako pobrinuo i za budućnost. On će ih naučiti svemu što će biti potrebno, a to važi i za tebe i za mene danas. On će nas uvesti u sve ono što treba da naučimo i znamo. On je naš svakodnevnici učitelj na zemlji. Isus je bio veliki učitelj dok je bio na zemlji, ali je sada taj posao pre-

neo na svog ličnog predstavnika, na Svetog Duha. Dakle, sve što je potrebno da znamo o Božijoj reči, Duh Sveti je ovde da nam to pokaže i objasni.

To nas, kao i prve učenike podiže na mesto starozavetnih proroka. O prorocima Starog zaveta, piše apostol Petar u svojoj drugoj poslanici 1:21: *„Jer nikad neko proroštvo nije došlo od ljudske volje, nego su ljudi govorili od Boga, podstaknuti od Svetog Duha.“*

Tačnost, verodostojnost i autoritet starozavetnih proroka dolazi od samog Svetog Duha. On je bio odgovoran za ono što su govorili, jer je bio nad njima i jer ih je On nadahnjivao da govore onako kako su govorili. Ali, ovo se takođe odnosi i na novozavetne spise.

Isus se pobrinuo da Sveti Duh podseti njegove učenike na sve što im je govorio i nauči ih svemu što su još trebali naučiti. Možemo zato reći da je Sveti Duh pravi autor čitavog Pisma, Starog i Novog zaveta. Ovo apostol Pavle vrlo jasno govori u 2. Timoteju 3:16: *„Svako je pismo od Boga nadahnuto i korisno za*

pouku, za karanje, za popravljajnje i odgajanje u pravednosti.“

Svako je Pismo od Boga nadahnuto, što ukazuje na aktivnost Svetog Duha. Duh je Sveti taj koji je nadahnio čitavo Sveto Pismo, uz pomoć ljudi koji su pisali pod njegovim nadahnućem i vođstvom.

Vidimo dakle da se Bog savršeno pobrinuo da Njegova Reč dođe do nas te da je možemo pravilno razumeti. Ova misao uvek raduje moje srce. Duh Sveti je autor Svetog pisma; On je takođe i naš lični Učitelj. Dakle, autor postaje i tumač svoje knjige. Ko bi ikada mogao bolje protumačiti knjigu od onog ko je napisao?

Ja sam na primer, lično napisao preko tridesetak knjiga. Ponekad čujem druge ljude kako tumače i citiraju moje knjige, najčešće sasvim uspešno, ali ponekad, dok ih slušam, mislim ovako u sebi: „Oh, to nisam baš tako mislio!“, ili: „Tu si promašio, nisam to hteo reći!“ Ali kada govorimo o Bibliji, Duh Sveti, koji je pisac te knjige, ujedno je taj koji tu istu knjigu tumači, tako da je svako pogrešno tu-

mačenje isključeno. On tačno zna šta je hteo reći i kako Pismo treba protumačiti, samo ukoliko smo u stanju čuti i primiti Njegovo tumačenje. Samo tada znamo tačno šta Biblija stvarno govori.

Na dan silaska Svetog Duha ili Pentakost, to se doslovno i dogodilo. Okupljena masa nevernika govorila je: „*Puni su slatkog vina!*“ Na to je Petar ustao i u Delima apostolskim 2:15-16 rekao: „*Jevreji, i vi svi što boravite u Jerusalimu! Ovo primite k znanju i pažljivo poslušajte šta ću reći! Ovi ljudi nisu pijani, kako to vi zamišljate – jer tek je treći sat dana – već se ovim ostvaruje proroštvo proroka Joila: U poslednje ću vreme izliti od svog Duha...*“

Do tog trenutka, Petar nije uopšte razumeo proroštvo iz Joilove knjige. Zapravo, imao je vrlo ograničeno razumevanje i onog jednostavnog Isusovog naučavanja. Ali, u trenutku kada je Duh Sveti došao, Biblija je, za apostole, poprimila sasvim novi smisao, zato što je njen pravi autor sada bio tu da je protumači.

Isto se dogodilo sa apostolom Pavlom. On je predvodio progon crkve, u potpunosti odbijajući Isusovo učenje. A evo šta se dogodilo u Delima apostolskim 9:17: „*Ode Ananija, uđe u spomenutu kuću i položi ruke na Savla te reče: Brate Savle, poslao me Gospod Isus, koji ti se ukaza na putu kojim si išao ovamo, da progledaš i da se napuniš Duha Svetoga!*“

Primetite da neposredno nakon tog susreta, Pavle stoji u hramu i propoveda o Isusu, odlučno tvrdeći da je Isus Sin Božiji – dakle upravo ono što je mrzeo i pobijao. U trenutku kada je Duh Sveti došao, apostol Pavle odjednom ima sasvim novo shvatanje. To je bilo kao trenutni prelaz iz mraka u svetlo. To nije bila postepena, već zaista trenutna promena, zbog prisutnosti Svetog Duha. Autor i učitelj Svetog pisma, Duh Sveti, nastanio se u apostolu Pavlu.

Mi ovde govorimo o Svetom Duhu kao onom koji otkriva i tumači Božiju reč. Ali, potrebno je da imamo na umu da se ne radi samo o pisanoj Božijoj reči ili Bibliji, nego i o Gospodu Isusu, kao o ličnoj, utelotvorenoj Božijoj reči. Na primer, u Jovanovom evanđelju 1:1, čitamo o Isusu: „*U početku beše Reč, i Reč beše kod Boga, i Reč beše Bog.*“

U tri navrata u ovom stihu, Isus je oslovljen kao Reč. Nadalje, u Jovanovom evanđelju 1:14 čitamo: „*I Reč je telom postala i nastanila se među nama. I mi smo posmatrali slavu Njegovu, slavu koju ima kao Jedinorođeni od Oca – pun milosti i istine.*“

Biblija je dakle pisana Božija Reč, ali je Isus lična, utelotvore-

na Reč od Boga, i one su obe, naravno, u divnom skladu.

Duh Sveti ne objavljuje i ne tumači samo pisamu Božiju reč, nego objavljuje i tumači lično Reč Božiju, samog Isusa. Evo šta je o tome zapisao apostol Jovan u svom evanđelju 16:12-15: „*Imao bih vam još mnogo reći, ali sada ne možete nositi. (Zato Isus i ne nastavlja sa svojim tumačenjem, jer se potpuno pouzdaje u Svetog Duha, koji će im to objaviti kada dođe.) A kada dođe On, Duh Istine, uvešće vas u svu istinu. On neće govoriti sam od sebe, već će govoriti što čuje i objavi će vam buduće. On će mene proslaviti, jer će uzeti od onoga što je moje i to objaviti vama. Sve šta god Otac ima pripada meni. Zato vam rekoh da će uzeti od onoga što je moje i to će objaviti vama.*“

Vidite, ovo je Sveti Duh koji objavljuje Isusa. On uzima od onoga što pripada Isusu i to objavljuje nama. On proslavlja Isusa. On otkriva Isusa i Njegovoj slavi, On otkriva veličinu Isusove prirode, karaktera i službe, i to onda objavljuje nama.

Divno je videti da nakon što je Duh Sveti sišao na apostole i sve okupljene učenike na Dan

silaska Svetog Duha u Jerusali-
mu, ti ljudi nisu nikada više
sumnjali u činjenicu da je Isus
otišao nazad u nebo. Oni su po-
uzdano znali da je Isus ušao po-
novu u slavu s desne strane
svog Oca. Zašto? Zato što je Sve-
ti Duh proslavio Isusa u njima.
On je uzeo sve ono što se odno-
silo na Hrista, kako u Pismu, ta-
ko i u njihovom sećanju, i sve
im to objavio u svetlu Isusovog
veličanstva i slave.

Duh Sveti objavljuje i pro-
slavlja Isusa. On isto tako objav-
ljuje i donosi svo obilje i bogat-

stvo Oca i Sina na nebu, jer sve
ono što ima Otac, pripada Sinu,
a sve što pripada Sinu, to Duh
Sveti prenosi i stavlja na raspo-
laganje ljudima koji pripadaju
Hristu. Drugim rečima, čitavo
Božije bogatstvo na nebu stav-
ljeno nam je na raspolaganje
kroz silu Svetog Duha. Zaista ne
moramo biti siročići, kada
shvatimo da je Sveti Duh onaj
koji nam stavlja na raspolaga-
nje celokupno bogatstvo i izobi-
lje nebeskog Oca.

Derek Prince

Iz knjige SVETI DUH U TEBI

SVETI DUH SVJEDOČI
NAŠEM DUHU
DA SMO DJECA BOŽIJA.

POSLANICA RIMLJANIMA 8:16

ἀγάπη
AGAPE

„UZALUDNO” SLAVLJENJE

Ovo su reči našeg Gospoda u Jevanđelju po Marku 7:7: „Ali uzalud me oni slave učeći ljudske doktrine i zapovesti.” Kada dajemo prednost onome što nam čovek kaže da treba da uradimo u odnosu na Boga, naše slavljenje postaje *uzaludno*! Jednostavno naše slavljenje je tada prazno i beskorisno. To nam sigurno neće doneti dobro.

Ako je to slavljenje uzaludno, moglo bi da se dogodi, s obzirom da nismo proslavili Boga, da ćemo biti potpuno izgubljeni. Kada ga slavimo na način „koji nama odgovara” tada smo obeščastili i uvredili samoga

Gospoda. Ali kada to činimo na način koji nam je On sam rekao u svojoj Reči, tada smo ga uzvisili i dali mu čast na pravi način.

Kao što možemo videti u Jevanđelju po Jovanu 4:24: „Bog je Duh i oni koji ga slave moraju to činiti u duhu i istini.” Slaviti Gospoda u *istini* znači činiti to u skladu sa Rečju Božijom. Isus je rekao u Jovanu 17:17: „Posveti ih svojom istinom. Tvoja Reč je istina.” Zato što je Reč Božija istina, kada slavimo Boga u istini, mi to činimo u skladu sa njegovom Reči. Jedini način da Bog prihvati naše slavljenje jeste da to činimo u skla-

du sa onim što nam je zapovedio kroz svoju pisanu Reč. Bilo koje slavljenje koje nije utemeljeno na Reči Božijoj nije istinsko i uzaludno je.

U Knjizi proroka Osije 4:6 Gospod kaže: „Moj narod gine jer nema znanja.” Ako ne znamo šta Bog želi da nam progovori, bićemo uništeni ili izgubljeni upravo zbog tog neznanja. Žaloso je reći, ali veliki broj hrišćana danas je „nepismen” kada je Reč Božija u pitanju. Oni ne znaju kakav odgovor Biblija daje o određenom praktičnom pitanju. Kada nemamo jasnu spoznaju Božije volje, tada vrlo lako upadamo u zamku lažnog učenja što ima za rezultat da smo večno izgubljeni.

Kada ljudi ignorišu zapovedi Gospodnje u vezi sa načinom na koji treba da ga proslavimo, oni će sasvim sigurno završiti u duhovnom mraku. Naš Gospod kaže u Mateju 15:14: „A ako slepac slepca vodi, oba će pasti u jamu.”

Ono što pre svega treba da imamo jeste čežnja za spoznajom istinske volje Božije a onda i da se menjamo u skladu sa tim, ukoliko shvatimo da ne slavimo Gospoda u skladu sa Njegovom istinom. Isus je rekao u

Jovanovom Jevanđelju 8:32: „I spoznaćete istinu, i istina će vas učiniti slobodnim.” Samo nas istina može učiniti slobodnima, u suprotnom, mi smo još uvek u ropstvu greha. Mi bismo trebali biti iskreni u našem slavljenju Gospoda, ali ako to ne činimo u skladu sa Njegovom istinom kako nam zapoveda, naše slavljenje Boga biće uzaludno i za Njega samog neprihvatljivo.

Takođe, ako pokušavamo da slavimo Gospoda „u istini”, ali ne i u “duhu”, tada naše slavljenje nije utemeljeno na ispravnom motivu da Bog bude uzvišen uz poštovanje koje mu trebamo iskazivati. Iz toga proizilazi da mi praktikujemo nekakav ritual dok je naše srce potpuno odsutno. Ovakav pristup slavljenju je za Boga takođe beskoristan i neprihvatljiv što vidimo iz Isusovih reči u Jevanđelju po Mateju 15:8: „Ovaj me narod poštuje usnama, ali im je srce daleko od mene.”

Na kraju možemo da zaključimo da ukoliko želimo da slavimo Boga na njemu koristan i ugodan način, moramo to činiti *i u duhu, i u istini.*

Nepoznat autor

Preveo i priložio
Dejan Milinov, Novi Sad

ZAHEJ

***I kad dođe Isus na ono mesto,
pogledavši gore, vide ga...***

(Luka 19,5)

Kao mladić, čuo sam rečenicu, koja je na mene ostavila dubok utisak: „Jednom u životu moramo da budemo budale.“ Ili se svetu danas predstavljamo kao budale, jer ozbiljno tražimo mir sa Bogom - a večnost će pokazati da je to bilo mudro - ili se svetu predstavljamo kao mudri ljudi, a onda ćemo biti primorani da u večnosti kukamo kako mi ljudi nismo išli pravim putem.

Verovatno da je u tom pravcu razmišljao, određenog dana i carinik Zahej. Zato se trudio svim silama da se susretne sa Spasiteljem sveta, Gospodom Isusom.

Popeo se on - ozbiljan čovek - na drvo pored puta. Smešna slika? Ne! Očaravajuća slika! Da li postoji nešto veće, kao kada se čovek trudi da pridobije spasenje svojoj duši? Kada čovek, koji je gotovo sve postigao,

odjednom spozna: „Pa meni nedostaje ono najlepše: Mir sa Bogom i oprostjenje greha!“

Ljudi, koji su ga u prvo vreme posmatrali sa podsmehom, već su na njega zaboravili. Približavao se „čovek čuda“, taj „novi prorok“, čovek o kome svi govore - Isus. Njegov dolazak treba da vidimo. Na drvetu sedi Zahej sa svojom velikom čežnjom za spasenjem. Kako će se ovo odvijati dalje?

Pred tim drvetom je Isus zastao! Pogledao gore, prema Zaheju. Nije video u masu ljudi. Nije video ni u istaknute ličnosti Jerihona. Video je samo Zahejevo srce puno čežnje i nemirnu savest. Takvo srce i tako izmučenu savest je imao Isus pred svojim očima, kada je umirao na krstu, „da bi imali mir“. Takav je Isus.

Gospode! Spasitelju, srca punih čežnje i izmučene savesti. Kakav bi bio naš život bez Tebe? Amin.

Wilhelm Busch

ČOVEK KOJI JE NOSIO DŽAK

Čovek je ustao i protrljao oči. Promeškoltio se i osvrnuo. Kao i svakog jutra, zanimalo ga je jako, da li to opet izlazi iz one pesme na kojoj počiva svet? Otresao je miris papira koji mu se nakačio na rame poput čička. „Nisam ja neki knjiški moljac“, procedio je kroz zube i kao potvrdu, dohvatio svoj džak. Osim tog džaka i samog sebe, čovek nije imao ništa. Bio je zadovoljan, jer je to bilo taman koliko jedan život može da podnese.

U džaku je držao samo one snove koje je stvarao. One koje je noću sanjao nije cenio. Sem u retkim prilikama, smatrao ih je bezvrednim. Uostalom, kome su potrebni takvi snovi? Smisao njegovog života bilo je neprekidno stvaranje i poklanjanje snova koji oživljavaju druge.

Morao je da ih udahne u zamrle duše koje su ga pritiskale ogromnim prisustvom. Bilo je tužno gledati ih kako tumaraju pod opojnom vedrinom neba onako slepe, prijemčive za zlo. Ptice su za njih bile nepotrebno uzrujavanje, a pesma trave i ples lišća, rasipničko besposličarenje. Samo su snovi dopirali do njih. Snovi jednog čoveka koji je nosio džak.

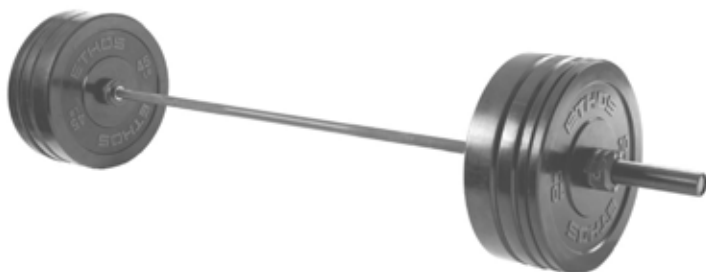
Bio je to čudesan džak. Sa svakim poklonjenim snom, postajao je teži i mada se trudio da ga iznova popuni, čovek je bivao sve umorniji. Leđa su mu se grbila, a glava klonula... Sve teže je otresao miris papira sa povijenih ramena, sve teže mu je padalo da se ujutro ljubopitljivo osvrne. Zato mu je vera porasla. Sada je čvrsto verovao da izlazi iz pesme na kojoj poč-

va svet. Zbog toga su i duše postepeno oživele. Zasijale su kao svici u noći crnih oblaka. Ljudi koji su ih nosili u dotad nepoznatim dubinama sebe, radoznalo su se osvrtnali. Bili su zapanjeni lepotom koja ih okružuje. Počeli su da hrane ptice, osluškuju travu i posmatraju lišće. Neprestano su pevali. U opštem umiranju sveta, oni su jedini bili otporni na smrt. Time su postali čudni i omraženi među sunarodnicima, ali i neobjašnjivo privlačni. Bio je to prilično bolan prodor života u učmalu svakodnevicu.

I tako je čovek koji je nosio džak, jednoga jutra izvadio i

svoj poslednji san. Dao ga je dečaku koji je bio gladan. Iako je bio razočaran, misleći da se od snova niko ne može najesti, progutao ga je u jednom zalogađu. Oživeo je tako silno, da je nebo nad njim puklo, otvarajući blještavi kanjon koji je snažno privlačio reku ponovo rođenih ljudi... U opštoj panici, tiskanju i jurnjavi, niko nije primetio smrt čoveka koji je dao sve svoje snove, da bi drugi oživele. Ugasio se tiho, pokriven mirisom pesme na kojoj počiva svet, a koji više nije mogao da otrese sa nepomičnih ramena.

Branka Klačik, Petrovaradin
(po ideji Aleksandra Mitrovića)

DRŽIM DA NIŠTA NIJE TEŠKO
ONOME KO LJUBI.
CICERON

AGAPE

PRIHVATI ISUSA

„Ja (Isus) sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.“

(Jovan 10,9a)

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.“

(Rimljanima 10,13)

***Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda,
moli ovu molitvu da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.***

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je vaskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomoz mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.“

Javi se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.

ИКОНОС УДРУЖЕЊЕ ПОКЛАЊА
СВЕТО ПИСМО - НОВИ СРПСКИ ПРЕВОД

Примаоци сносе само
трошкове постекспрес доставе
у износу од 250 динара.
Поруџбине на тел. 062 396 331

SYLOAM

MISIJA

IZDAVAŠTVO

MULTIMEDIA

**DOSEGNIMO BALKAN
HRISTOVOM LJUBAVLJU**

Bogoslužnje UŽIVO
svake nedelje od 10h

Facebook + Zoom
Fb: Syloam

Za ZOOM Bogoslužnje,
molimo kontaktirajte nas putem emaila.
Hvala

KONTAKTIRAJTE NAS NA:

crkva@syloam.eu
multimedia@syloam.eu
www.syloam.eu
(+381) 64 3430817

Za više informacija
Skenirajte ovdje!

